

ΕΡΑΝΙΑΣ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΙΑΝ

Ἔτος Πρώτον.—Ἐν Κωνσταντινουπόλει τῇ 1 Σεπτεμβρίου 1887.—Τεῦχος Ὅγδοον

Ἡ ΠΑΡΑΦΡΟΣΥΝΗ

ΥΠΟ ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΗΝ ΕΠΟΨΙΝ

(Ἰδὲ τεῦχος ΣΤ'. σελ 132).

Τινὰ τῶν κωμικωτέρων ἔργων του, ὁ Μολιέρος ἐκέλευεν ἠρύσθη. Ἡ γραῖα Βελίτζα π. χ. εἶναι καταπεισμένη ὅτι πολυάριθμοι ἔρχονται φλέγονται διὰ τὰ θέληγτρα τῆς· μάτην δὲ θέλουσι νὰ τῇ ἀποδείξωσιν ὅτι ἀπατάται. Ἐκεῖνη διαστρέφει τὰ πάντα ὑπὲρ τῆς φαντασίας τῆς.

- Ποτὲ τὸν Δάμιρ νὰ ἐλθῇ δὲν βλέπο[μεν ἐνταῦθα;
- Φιλοφρονητικώτερος ἴνα ᾖ μετὰ [ταῦτα.
- Ἄλλ' ὁ Δοράνδος πανταχοῦ οἰ[κτρῶς σὰς ὀνειδίζει!
- Ἐκ τῆς ζηλοτυπίας του ζητεῖ νὰ [μὲ φοβίξῃ.
- Λουκίδας καὶ Κλεόντιος; κ' οἱ δύο [ρυμφευμένοι.
- Ἐκ τῆς ἀπελπισίας των δὲν εἶναι [βαρεμένοι;

Συμφώνως τῷ κ. Δεσπίν· ὅπως περὶ τῶν ἄλλων αἰσθητικῶν δυνάμεων εἴπομεν, τὰ αὐτὰ δυνάμεθα εἰπεῖν καὶ περὶ τοῦ μνημονικοῦ·

ἐξακολουθεῖ ἐνεργοῦν κανονικῶς· ἀλλ' ἡ δαιμονοπληξία τῆς ὑπὸ τοῦ πάθους δημιουργουμένης παραφόρου ἰδέας τίθησι τὸ πνεῦμα εἰς θέσιν τοῦ πιστεῦσαι τὴν κατάθεσίν του. Ἐντεῦθεν δ' ἐξηγῶνται αἱ τοσοῦτον περίεργοι περιστάσεις καθ' ἃς ὁ ἀσθενὴς φαίνεται ἀλλάξας ἀτομικότητα καὶ δὲν ἀναγνωρίζει πλέον τὸ παρελθόν, οὐχὶ μὲν ἐκ βλάβης τοῦ μνημονικοῦ, ἀλλ' ἔνεκα τῆς ἐν τῇ ἠθικῇ αὐτοῦ καταστάσει ἐπελθούσης μεταβολῆς. Τὸ αἶσθημα τῆς ἀτομικῆς ταυτότητος ἐξασθενῆσαν μόνον οὐδ' ἀμῶς ἀπώλετο. Συμβαίνει δὲ ἐνίοτε εἰς τὸν παράφρονα νὰ ἠμιλῇ περὶ τε τοῦ παρελθόντος ὡς καὶ περὶ τοῦ παρόντος ἑαυτοῦ, ὡσανεὶ ἐπρόκειτο περὶ ξένου τινὸς προσώπου, τοῦθ' ἔπερ δίδει αἰτίαν εἰς σπουδαίαν τινὰ ἀντίρρησην κατὰ τοῦ νοεροῦ συστατικοῦ τῆς τε ἐνδελεχείας καὶ ἐνότητος τοῦ ἐγὼ ὑπὸ τὴν εὐμετάβολον ποικιλίαν τῆς ὑπάρξεώς του. Ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει, ἡ αὐτὴ δίδεται ἐξηγησις· ἦτοι τὸ πάθος ἰσχυρότερον ἐπεσκότησεν ἐν τῷ πνεύματι τοῦ παράφρονος πᾶσαν προηγηθεῖσαν ἀνάμνησιν. Ἐν τοσοῦτῳ δὲν εἶναι βεβαίως δυνατὸν νὰ πιστεύσῃ ὅτι μετηλλάξατο καὶ σώματος· ὥστε ἄλλο τι ἐγὼ ἀντικατασταθὲν ἐκ τῶν προτέρων ἐν τῷ σώματί του ἐστὶν ἀναμφιβόλως τοῦτο, οὐχὶ δὲ τὸ ἠθικόν του πρόσωπον, οὗτινος πάντοτε καὶ

κατ' ἀνάγκην ἔσχε συνειδίσει, ἣν ὁ παράφρων θεωρεῖ ὅλως ξένην καὶ ὡς περὶ ξένου λόγον ποιεῖται.

Ἐν ἐνὶ λόγῳ, ἐν τῇ πρώτῃ ταύτῃ μορφῇ τῆς φυσικῆς παραφροσύνης αἱ διανοητικαὶ δυνάμεις εἰς οὐδεμίαν, ὡς φαίνεται, διαστροφὴν ὑπόκεινται. Ὅθεν κατὰ τὸν κ. Δεσπὶν ἀδίκως ὁ Ἐσκιράλης παρετήρησε βλάβην τινὰ διανοητικὴν. — Ἐν τούτοις καθὸ λίαν δύσκολον τὸ ν' ἀποδεχθῶμεν ὅτι τὸ σύνολον πασῶν τῶν δυνάμεων μένει, ἐκτὸς πάσης προσβολῆς, ἀπορρινωμένα μετὰ τοῦ κ. Μωδολαῦ ὅτι ἡ ἀτέλεια αὕτη εἶναι μόνον φαινομενικὴ. Ἐὰν ἀληθῶς ἡ παραφροσύνη παρήχθη ἐκ παθολογικῆς τοῦ ἐγκεφαλοῦ διαθέσεως, ἐξ ἧς ἐσυγχίσθη σπουδαίως ἡ ἰσορροπία τῶν αἰσθητικῶν δυνάμεων πρὸς τί τότε νὰ πιστεύσῃ τις ὅτι ἡ ψυχὴ ἐν γένει μετ' ὅλων τῶν οὐσιωδῶν αὐτῆς δυνάμεων δὲν συναισθάνεται ἀμέσως τὴν ἀντίκρουσιν; Οὔτε ἡ αἰσθησις, οὔτε ἡ διάγνωσις καὶ ὁ ὀρθὸς λόγος, οὔτε δὲ ἡ μνήμη δύνανται νὰ ἐνεργήσωσι κατὰ φύσιν. Φαντασθῶμεν τῶνόντι κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ κ. Δεσπίν, ὅτι ὁ αἰφνίδιος ἐνθουσιασμὸς πάθους τινός, ὅπερ οὐδὲν πλέον ἐν τῷ πνεύματι πολεμεῖ, συγκροτεῖ μόνος τὴν παραφροσύνην· ἀλλὰ προσέτι τὸ πάθος τοῦτο πέπει νὰ ἔχῃ ἀντικείμενόν τι, ὡς π. χ. δὲν δύναμαι βεβαίως νὰ ἔχω φόβον, ὅταν δὲν φοβούμαι τίποτε ὧστε ἐν τῇ παραφροσύνῃ, ἀφοῦ τὸ ἀντικείμενον δὲν εἶναι πραγματικόν, ἀλλὰ μόνον κατὰ φαντασίαν, ἔπεται ὅτι εἶναι ἰδέα τις· ἡ δὲ παρενόχλησις τῆς ἰδέας ταύτης αἰετὶ γέννησιν εἰς τὴν παραφροσύνην· ἀλλὰ μία ἰδέα εἶναι ἔργον διανοητικόν· ὅπως δὲ παραχθῆ οὕτω φιλαρέσκως ἡ ἰδέα τῷ πάθει παθολογικῶς διηγεμένη, δεόν νὰ ᾖ προδιατεθειμένη, τῆς δὲ προδιαθετικῆς ταύτης μὴ ὑπαρχούσης ἢ μόνον παρὰ τῷ ὑγιᾶς τὸ πνεῦμα ἔχοντι ἀτόμῳ, μοῖ φαίνεται διαδη-

λυμένη νοσηματώδης τις διάθεσις. Ὁ νοῦς δὲν ἐνεργεῖ λοιπὸν πλέον τακτικῶς, ἀφοῦ οὕτω ταχέως καὶ ἀσμένως χαρίζεται εἰς τὰς ἀπαιτήσεις ὑπερέχοντός τινος πάθους, ὅπερ ὡσαύτως ἐν λομβάει ἐν τοσοῦτον αἰφνίδιον καὶ πλήρες κράτος, διότι ὁ νοῦς εἶναι διηγεμένος καὶ δὲν παρέχει πλέον εἰμὴ γιμνασίας.

Ἐκ τῆς συγχρόνου βλάβης τῶν διανοητικῶν καὶ αἰσθητικῶν δυνάμεων φαίνεται ὅτι προκύπτει ἐρμηνεία τις ἀκριβοστέρα τῶν πραγμάτων. Εἰς τὸν παράφρονα τὸν νομίζοντα ὅτι φέρει κνήμην ὑαλίνην καὶ μὴ ποιῶντα οὐδεμίαν κίνησιν ἐκ φόβου μὴ τὴν συντρίψῃ, ὁ κ. Δεσπὶν παρατηρεῖ νοσηματώδη διέγερσιν καταπιεστικῶν τινος πάθους, τοῦ φόβου. Ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ πάθους τούτου, ἡ φαντασία δημιουργεῖ τὴν ἐπιπόνησιν τῆς ὑαλίνας κνήμης· τοῦ δὲ πάθους ὄντος λίαν ἰσχυροῦ, ὡστε οὐδὲν ἐν τῷ πνεύματι νὰ μὴ δύνηται νὰ καταπολεμήσῃ καὶ ἐξαγάγῃ τὴν γίμνασιν εἰς τὴν ὁποίαν ἐνήθεται. Ὁ ἀσθενὴς ἐστὶ κατ' ἀνάγκην πεπεισμένος ὅτι φέρει τὴν κνήμην ὑαλίνην. — Ἀλλὰ θὰ ἐρωτήσω διατί ἡ φαντασία ὑπεργόρευσε τῷ πάθει τὸ ἀντικείμενον τοῦτο ἀντὶ τινος ἄλλου; Δὲν εἶναι φυσικώτερον καὶ ἀπλούστερον τὸ υποθέσαι ὅτι ἐποιαδήποτε περιστολή καὶ ἂν παραχθῆ εἰς τὴν νευρικὴν κατάστασιν τὴν διακλαδουμένην ἐν τῇ κνήμῃ, καὶ εἰς τὰ νευρώδη ἐν γένει κέντρα, εἰς τὰ ὅποια τὰ νεῦρα ἀπολήγουσιν, ὅτι κατὰ συνέπειαν τῆς περιστολῆς ταύτης ὁ ἀσθενὴς δὲν ἔχει πλέον τὴν αὐτὴν ἔπος καὶ ἄλλοτε τῆς κνήμης του συναίσθησιν, (τῷ ὄντι δὲ ἀπεδείχθη ὅτι ὑπάρχει αἰσθησις τις ὀνομαζομένη ὑπὸ τινων ψυχολόγων αἰσθησις ὀργανικὴ ἢ μυϊκὴ, δι' ἧς αἰσθανόμεθα πάντα τοῦ σώματός μας τὰ μέρη) καὶ ὅτι ἡ καινοφανὴς αὕτη καὶ παράδοξος συναίσθησις, σχηματίζει ἐν τῷ πνεύματι του τὴν ἰδέαν τῆς ὑαλίνας κνήμης; Ἴσως δ' ὡ-

σαύτως, μακρὰν τοῦ ὑπάρχει αἰτία τῆς παραφροσύνης ἰδέας, τὸ ὑπερέχον πάθος δὲν εἶναι εἰμὴ τὸ ἀποτέλεσμα; Τοιοῦτοτρόπως ἡ ἀληθὴς αἰτία τῆς παραφροσύνης ἔσεται ἐν ταύτῃ περιπτώσει, οὐχὶ τὸ ἐρεθιστικὸν πάθος, ἀλλ' ἡ ἀτακτος κατάστασις τῆς ὀργανικῆς ἢ μυϊκῆς αἰσθήσεως, κατάστασις προεληθῶσα ὑπὸ νοσηματώδους τινός παθήσεως μέρους τοῦ νευρικοῦ συστήματος.

Δυνατὸν θὰ ᾖτο εἰς πολλὰς περιστάσεις ἡ ὀχληρὰ παραφροσύνη νὰ εἴχεν ὡς ἀρχικὴν αἰτία τὴν ἀμβλυωπίαν ἢ τὴν δυσηκοίαν, ἢ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον τρόπον τινὰ εἰς ἀμφοτέρω ταῦτα τὰ αἰσθητικὰ ὄργανα, τοῦθ' ὅπερ θὰ ἔδιδε καταπληκτικὸν τινὰ χαρακτήρα εἰς τε τ' ἀντικείμενα καὶ εἰς τοὺς ἴχους τοὺς πλέον ἀελαθεῖς. Τὸ πάθος, ὅπερ κατὰ τὸν κ. Δεσπίν εἶναι ἡ οὐσιωδέστερα σύστασις τῆς παραφροσύνης δὲν θὰ ᾖτο τότε πλέον ἄλλο, εἰμὴ τὸ ἀποτέλεσμα ἀτάκτου ἐνεργείας τῶν αἰσθητικῶν δυνάμεων.

Ὅ,τι περὶ τῆς αἰσθήσεως ἀνωτέρω εἶπομεν ταῦτα δυνάμεθα νὰ ἐφαρμόσωμεν εἰς τε τὴν κρίσιν καὶ εἰς τὴν σκέψιν. Κρίνειν μὲν ἐστὶ τὸ διαβεβαιῶσαι τὴν μεταξύ δύο τεμαχίων σχέσιν εἰς ἐκεῖνον δὲ ὅστις πάντοτε καὶ ἀητητήτως ἀποραίνεται ὡς ἀληθῆ σχέσιν τινὰ προδήλως ψευδῆ, ἢ κριτικὴ δύναμις δὲν εἶναι πλέον ὑγιᾶς, ἀλλ' ἀσθενής ἢ διεφθαρμένη. Ὁ δυστυχὴς, ὁ τὸν ἑαυτὸν του ὡς προπάτορα Ἀδάμ νομίζων κρίνει κακῶς· εὐρισκομένου δὲ ἐκεῖνου εἰς τὴν ἀπόφυτον ἀδυναμίαν τοῦ κρίνειν ὀρθῶς, δύναται τις εἰπεῖν ὅτι ἡ κρίσις του δὲν ἐνεργεῖ κανονικῶς. — Ἀλλ' ἡ σκέψις του τοῦλάχιστον εἶναι λογικὴ, ὅταν νομιζόμενος ὡς ὁ πρωτοπλάστης ἀποδύεται δημοσίως τῶν ἐνδουμάτων του; — Δύναται τις ν' ἀμφισβητήσῃ περὶ τῆς ἐν τούτοις σκέψεως, ἴσως μάλιστα ἐν τῇ πράξει ταύτῃ, ὁρεῖται τις νὰ διακρίνη μόνον τὸ ἀ-

ποτέλεσμα αἰσθητικῆς τινος ὑπερβολῆς, διαθέσεως τοσοῦτον συνεχῶς παρὰ τοῖς παράφροσι. Γνωστὸν δ' ὅτι εἰς τινὰς τῶν περιστάσεων ἡ αἰσθητικότης τῶν νευρωδῶν θηλιδίων (*), ἄτινα ὑπάρχουσιν ὑπὸ τὴν ἐπίδερμίδα ἐστὶ τοσοῦτον ἠρεθισμένη, ὡστε ἡ ἐλαφροτέρα ἐπίψαυσις καθίσταται ἀνυπόφορος. Οὐδὲν τι δ' ἀποδεικνύει ὅτι ἀποδύμενος ἀποτόμως τῶν ἐνδουμάτων του, ὁ παράφρων οὕτως δὲν ἠθέλησε ν' ἀπαλαχθῆ ὀδυνηρὰς τινος ἐπαφῆς. Συνελόντι δ' εἰπεῖν ὅτι ἡ πρώτη ἐν αὐτῷ ὑπερβολὴ τῆς αἰσθήσεως, τὸν ἠνάγκασε νὰ γυμνωθῆ ὀλοτελῶς καὶ κατὰ συνέπειαν νὰ υποθέσῃ ἐν τῷ πνεύματι του ὅτι ᾖτο ὁ προπάτωρ Ἀδάμ.

(Ἀκολουθεῖ·)

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΕΝΤΟΜΩΝ

(*Ἴδε τὸ βιβλ. ΣΓον)

Ὁ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Αἰγυπτίοις ἱερὸς νομιζόμενος κἀνθρακὸς ἐπιτελεῖ καὶ οὗτος μεγάλα ἔργα, ὅπως φυλάττη τὴν ἐπιγονὴν αὐτοῦ. Τὸ κολεόπτερον τοῦτο ἐπιμελεῖται ἐπαλλήλως ἐνὸς ἐκάστου ὡς κατ' ἰδίαν. Ἀμα γεννήσῃ, ὁ κἀνθρακὸς πορεύεται πρὸς σωρὸν περιτωμάτων μαστοφόρου τινός ζώου, καὶ ἀφαιρεῖ ὄγκον τινὰ μικρὸν, ἐν ᾧ καταθέτει τὸ ὠν ἐπιμελῶς. Ὑστερον δὲ κατασκευάζει ἐξ αὐτοῦ σφαῖραν, ἥστινος ὁ ὄγκος ὑπερβαίνει πολλάκις τὸν ὄγκον τοῦ ἰδίου αὐτοῦ σώματος. Τὸ ἐντομον λαμβάνει τότε τὴν σφαῖραν διὰ τῶν δύο μακρῶν ὀπισθίων αὐτοῦ ποδῶν, καὶ κυλίει ὠθοῦν αὐτὴν εἰς τὰ ὀπισθεν. Κυλισομένη δὲ ἐπὶ τῆς ἀμμου καὶ τῆς

(*) Μικρὰ ἐξοχὴ, θηλὴ προσημερησίς, ἐπὶ τοῦ δέρματος καὶ τῶν βλεννωδῶν ὑμένων τῆς γλώσσης.

λεπτῆς γῆς ἢ σφαῖρα, γίνεται κατὰ μικρὸν ἐκ μαλακῆς καὶ τραχείας σκληροτάτης καὶ λείας. Ὁ κύνθαρος διατελεῖ ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας κυλίων καὶ σκληρύνων τυφλῶς αὐτὴν μὴ κατεχόμενος ὑπ' οὐδενὸς προσκόμματος· διότι, ἐὰν ὁ τόπος, δι' οὗ διέρχεται, ἦναι ἀνάτης, ὡθεῖ αὐτὴν παντὶ σθένει πρὸς τὰ ἄνω. Ἐὰν δὲ διολισθήσῃ μακρὰν, ὁ κύνθαρος τρέχει ζητῶν αὐτὴν ὡς μαινόμενος πανταχοῦ· ἐὰν δὲ ἀποπληνηθῇ καὶ μὴ δυνήθῃ ἵνα ἀνεύρῃ αὐτὴν, τότε γεννᾷ νέον ὦν, ὅπερ ἀποθέτε· ὡς τὸ πρῶτον ἐντὸς σφαίρας κόπρου, καὶ ἀρχεται πάλιν



ΑΙ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ ΤΩΝ ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΩΝ

λιν ὡς νέος Σίσυρος τῆς αὐτῆς ἐργασίας μέχρις οὗ, τῆς σφαίρας ἀποτελεσθείσης ἐντελῶς στρογγύλης καὶ στερεωτάτης, ὁ κύνθαρος ἐξορύξῃ τρύπαν τινὰ, εἰς ἣν ὡθεῖ καὶ καταλείπει τὸ ὦν.

Φαίνεται δὲ ὅτι οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι, γνωρίσαντες καὶ θαυμάσαντες τὴν μεγάλην

ἐπιμέλειαν τοῦ κύνθαρου τούτου, ἔκαμον αὐτὸν σύμβολον τῆς πολυγαμίας, καὶ τῶν ἐργῶν τῆς Ἰσιδος καὶ τοῦ Ὀσίριδος. Διὸ φαίνεται πάντοτε διακυμαζόμενος ἐπὶ τῶν ναῶν ἔχων τὴν σφαῖραν, σύμβολον τῆς ὑδρογείου σφαίρας, τεθείσης ἐν τοῖς σκέλεσιν αὐτοῦ.

Πολλὰ τῶν ἐντόμων ζῶσιν ἀπλῶς ἐκ θήρας, καὶ τὰ μηχανήματα, ἅτινα μεταχειρίζονται ἐν ταύτῃ, ἔρχονται ἂν πρὸς τὸ κατατάξαι αὐτὰ εἰς τάξεις ἢ εἶδη κεχωρισμένα. Τινὰ διώκουσι τὴν ἄγρην ἀνά ὄρη καὶ θάμνους, καὶ προσβάλλουσιν αὐτὴν ὡς λέοντες. Ἄλλα δὲ ἀγγινούστερα ἰστιάσι δίκτυα, ἢ κατασκευάζουσι παγίδας δολερὰς, εἰς ἃς ἐμπίπτουσιν ἀφύκτως τὰ ὑπ' αὐτῶν κυνηγούμενα ζῶα. Ὁ πανουργότατος μυρμηκολέων, οὕτως ἐπικαλούμενος ἀπὸ τῆς φθορᾶς, ἣν κάμνει τῶν μυρμηκῶν, κατασκευάζει τὴν παγίδα αὐτοῦ ἐν ξηρᾷ καὶ λεπτοτάτῃ ἄμμῳ εἰς εἶδος ὅπῃς ἢ χώνης κανονικωτάτης, ἐρυχθείσης ἰσοπέδου τῷ ἐδάφει. Πρὸς τοῦτο τὸ ἔντομον μεταχειρίζεται μόνον τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ. Διότι κείμενον ἐν τῷ μέσῳ τῆς τρύπας, φορτίζεται τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ διὰ μορίων ἄμμου, ἣν ρίπτει μακρὰν διὰ τινος ἀποτόμου κινήσεως πρὸς τὸ ἄνω. Ἡ δὲ κίνησις ἐπαναλαμβάνεται οὕτω συνεχῶς ὥστε τὰ μόρια τῆς ἄμμου τινάσσονται ἐκτὸς τῆς ὀπῆς ὡς βροχὴ συνεχῆς. Ὅταν δὲ οἱ τοῖχοι τῆς χώνης κατασταθῶσιν οὕτως ἐπικλινεῖς καὶ κανονικοί, ὥστε οὐδὲν ἔντομον πεσοῦν εἰς αὐτὴν δύναται ἵν' ἀνέρπῃ ἐπ' αὐτοῦς, τότε τὸ πονηρὸν ἔντομον κρύπτεται εἰς τὸ βάθος, καλύπτεται ἐπιμελῶς δι' ἄμμου, καὶ διατελεῖ τὸ ἀπὸ τοῦδε ἐνεδρεῦον, μέχρις οὗ ἀνόητός τις μύρμηξ, φθάσας εἰς τὰ χεῖλη τῆς παγίδος, διολισθήσῃ ἀκουσίως μέχρι τοῦ βυθοῦ, ἐ-

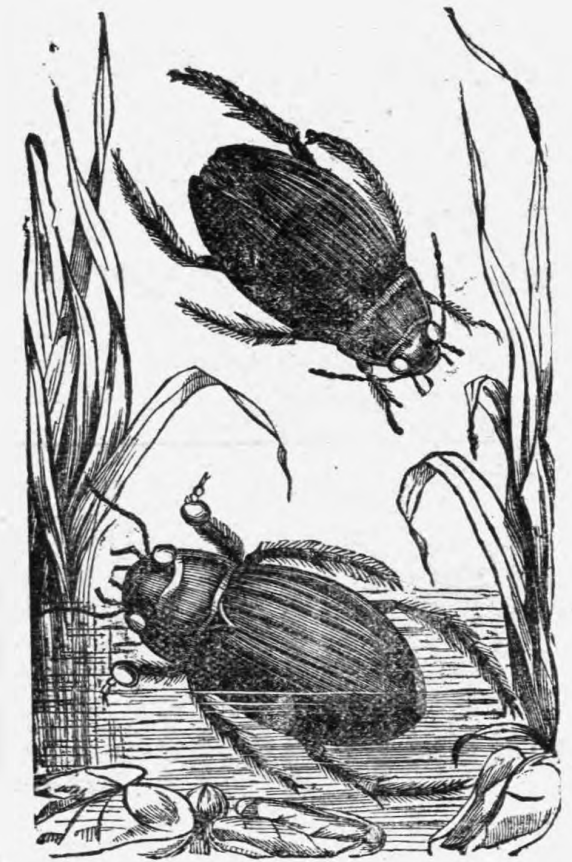
που κρύπτεται ὁ μυρμηκολέων. Μάτην δὲ τότε ὁ ταλαίπωρος μύρμηξ προσπαθεῖ παντὶ σθένει ἵν' ἀναβῇ πάλιν. Ἐπειδὴ ἡ ἄμμος κυλίσταται ὑπὸ τοῦς πόδας αὐτοῦ καὶ καταφέρεται ἀδιαλείπτως καταπεποιημένος εἰς τὸ βάθος, ὅπου τέλος ὁ μυρμηκολέων ἐκπηδᾷ, ἀρπάζει καὶ ἀπομυζᾷ αὐτὸν.

Ἐνίοτε ἔντομόν τι ἰσχυρότερον καὶ παχύτερον τοῦ μυρμηκολέοντος πίπτει εἰς τὴν θανατηφόρον ἐνέδραν. Ἀνίσταται δὲ καὶ ἐπιχειρεῖ κατὰ δύναμιν ἵν' ἀναβῇ πάλιν τοῦς ἐπαράτους τοίχους, ἀλλὰ μάτην. Ἐν τῷ μεταξύ ὁ πανούργος μυρμηκολέων μένει ἀκίνητος καὶ ἀόρατος, προαισθανόμενος ἐκ τῆς πολλῆς ἄμμου, ἣτις κυλίσταται καὶ συσσωρεύεται βαρεῖα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, ὅτι ὁ εἰς τὴν παγίδα ἐμπεσὼν εἶναι ἰσχυρότερος αὐτοῦ. Διὸ ἀναμένει ἀόρατος καὶ ἀκίνητος μέχρις οὗ οὗτος ἀποκαμῶν ἤσυχάσῃ. Τότε ἀρχεται ἵνα ρίπτῃ εἰς αὐτὸν διὰ τῆς κεφαλῆς πολλὴν ἄμμον, ἣτις κατακαλύπτουσα καθιστᾷ τέλος αὐτὸν ἀκίνδυνον.

Ἄλλ' ἐὰν ὁ μυρμηκολέων ἐρύλαττεν ἐν τῇ παγίδι τὰ πτώματα τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἀγρευομένων ἐντόμων, ἢ παγὶς μετεβάλλετο εἰς ἀκατόκητον κρεωθήκη, ἢ ἡ δυσώδης ὀσμὴ ἔμελλεν ἵνα διαφθέρῃ τὴν ὑγείαν αὐτοῦ καὶ ἐμβάλλῃ εἰς ὑπόψιαν τὰ θύματα. Πρὸς ἀποφυγὴν τῶν δύο τούτων κακῶν τὸ πονηρὸν ἔντομον, ἅμα ἐκμυζήσαν τὴν ἄγρην, θέτει τὸ πτώμα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς· ἔπειτα δὲ ἐντεινόμενον ρίπτει αὐτὸ εἰς τὸν ἀέρα μακροτάτῳ τῆς παγίδος, ὅπως μὴ ὑποπτευθῇ ἐκ τῶν φουθεντῶν ζῶων ὑπὸ τῶν ζωφίων, ἅτινα διέρχονται διὰ τῆς ὀλεθρίας παγίδος.

Ἄλλοι δὲ κυνηγοὶ, ἤττον πολυμήχανοι ἀλλ' ἀνδρείοτεροι, ἐπιπίπτουσι πετόμενοι ὡς ἀληθῶς ἀρπαλέα ὄρεα, καὶ ἀναρπάζουσιν ἐν τῷ ἀέρι τὴν λείαν, ὡς αἱ μάστακες ἢ αἱ δεσποινίδες.

Τὰ δίκτυα τῆς ἀράχνης, ὁμοιάζουσι πρὸς ἐπιτραπέζιον θρόνον, ἐμαλὴν, κεκονιορτωμένην, προκαλοῦσαν εἰς ἀνάπαυσιν τὰς παρεργόμενας μύιας. Ἀλλὰ τὸ πάντων ἐντεχνότατον ἐν τῷ φοβερῷ αὐτῆς σκηνώματι εἶναι ἡ κοίτη, ἐν ἣ αὐτὴ ἐλλοχᾷ ἀόρατος, ὁμοιάζουσα πρὸς ἀληθῆ κυκλοτεροτῆ σήραγγα δίστομον πρὸς διπλὴν χρεῖαν.



ΑΙΓΥΠΤΙΟΙ ΚΑΝΘΑΡΟΙ

Καὶ ἡ μὲν εἴσοδος βλέπει εἰς τὴν ὀθόνην καὶ εἶναι ἐμαλή, ἢ δὲ ἐξοδος φέρεται εἰς τὸ κάτω καὶ εἶναι ὀρθία. Ἐκ μὲν τῆς πρώτης ἡ ἀράχνη ὀρεῖ ἐπὶ τὴν ἄγρην· ἡ δὲ δευτέρα χρησιμεύει εἰς κρύπτην.

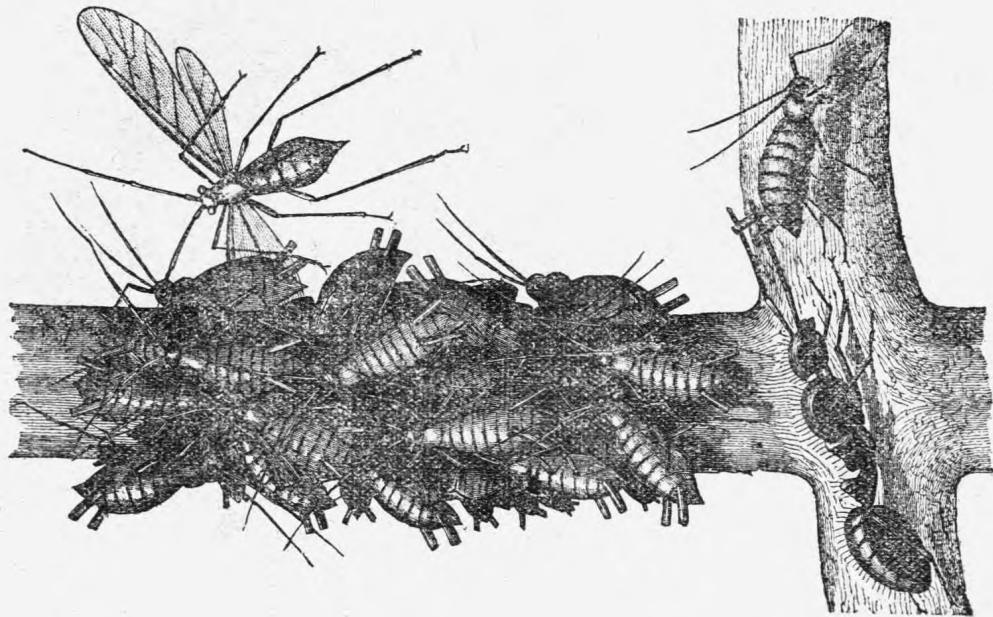
Ἡ ἀράχνη φροντίζει πρὸ πάντων ὅπως μηδέποτε ἀφήσῃ ἐπὶ τῆς ὀθόνης τὰ πτώματα τῶν ζῶων, ὧν ἐξεμύζησεν ἤδη τὸ αἷμα, ἵνα μὴ φοβήσῃ τὴν περιπταμένην ἄγρην. Ὅσάκις δὲ διαφθέρει μυϊάν τινα,

ή άράχνη λαμβάνουσα, έλκει προς την σήραγγα και κατακρημνίζει αυτήν διά του κατωτέρω ανοίγματος. Διό, προσβλέποντες τόν υπό την άράχνην τύπον, θαυμάζομεν πάντοτε τό πλήθος τών παρ' αυτής διαφθειρομένων μυιών. Άλλ' ή κρυφία αυτή εξόδος χρησιμεύει ένίοτε και εις φυγήν του πονηροῦ κυνηγοῦ, όποτε επικρέμαται αυτή μέγας τις κίνδυνος.

Υπάρχουσιν άράχναι, ών ή δήξις είναι ούτω φοβερά ώς ή τών παρ' ήμιν έχιδνών· άλλ' εύτυχώς ζώσι κατ' τας περι-

τούς τροπικούς χώρας, πλὴν του λεγομένου Φαλαγγίου, μεγάλης άράχνης κατοικούσης έν τρώγλαις, άς όρύττεται έν τῇ γῆ, εύρισκομένης δέ έν άπάσῃ τῇ Ἰταλίᾳ και μέλιστα περί τόν Τάραντα, άρ' οἷ έχει και τό όνομα.

Ἡ άράχνη αυτή ήτο παλαι ποτε λίαν επίφοβος τοῖς ανθρώποις, άρροιοῦσι τας παρ' αυτής γινόμενας συμφορας προς την ύδροραγίαν. Οἱ δέ άρχαῖοι συγγραφεῖς λέγουσιν ότι οἱ παρ' αυτής κεντούμενοι ένέπιπτον εις βιβλῶν ὕπνου, ή κτελεχμθανοντο



ΜΥΡΜΗΚΕΣ ΜΥΖΟΝΤΕΣ ΤΟ ΑΙΜΑ ΤΩΝ ΨΥΛΛΩΝ

υπό σπασμών, ών ή μουσική άπήλλαττεν αυτούς, παρορμῶσα εις χορόν, εις όν έτέρποντο μέχρις οἷ έπιπτον έκκελυμένοι ή νεκροί. Έκάλουν δέ την άσθένειαν ταύτην έμμανῆ χορομανίαν.

Τό όργανον τό παρασκευάζον τό δηλητήριον τῆς φοβεράς ταύτης άράχνης είναι όμοιότατον προς τό τών όφρων. Έτι δέ οἱ όδόντες αυτής είναι κινητοί, ως οἱ τών ό-

φρων, κοίλοι, έκτοξεύοντες τό φάρμακον εις τό τραῦμα. Παρά τας μέγιστας άράχνας τών τροπικῶν τό θανατηφόρον υγρόν είναι ούτως ενεργόν, ώστε θανατοῖ έν άκαρεῖ ζωα, ών ό όγκος είναι πολύ μεγαλειτερος αυτών, και πολλάκις φρονεῖ επί τών δένδρων μεγάλα πτηνά. Τινά δέ είδη όρμῶσιν επί τούς άλεκτωριδεῖς και τας περιστεράς, και λαμβάνοντα του λαιμοῦ διαφθείρουσι σχε-

Μετ' πλείστis όσης εύχαριστήσεως άρχόμεθα από του παρόντος τεύχους τῆς δημοσιεύσεως επιστημονικής διατριβῆς του αξιολόγου νέου κυρίου Ἡλία Ν. Γεωργοπούλου, Κεφαλλῆνος, άποφοῖτου τῆς Μεγ. του Γένους Σχολῆς, νῦν δέ φοιτητοῦ τῆς Μηχανικῆς Σχολῆς έν Μασσαλίᾳ.

Πεπείθασμεν δ' ότι και άλλαι εκ τών έν Εύρώπῃ, σπουδαζόντων έμογενών θέλουσι κασμήσει τας στήλας του « Λογίου Ἑρμοῦ », δ.ά διατριβῶν και πραγματειῶν των, άφορῶσιν εις την ωφέλειαν τῶν έν τῇ Ἐνατολῇ άδελφῶν αυτών, ως όντες εις κρείττενα θέσιν νά πράξωσι τουτο, ένθαρρύνοντες οἷτω και ήμῶς εις ό άνελάθεμεν έργον.

Ἡ διεύθυνσις.

Φίλοι Κύριοι εκδότης του « ΛΟΓΙΟΥ ΕΡΜΟΥ »

Σκοπός παντός περιοδικῦ έστι νά παρέχη τοῖς αναγνώσταις αυτού ωφέλιμον μὲν, αλλά τερπνῆν και εύπεπτον ἔλκην μή προκυλοῦσαν παρ' αυτοῖς τόν νήδυμον, μηδὲ προξενοῦσαν άπογοήτεισιν. Τοῦτο καταγινώσκων, φίλιτατοῖμοι κύριοι, επί πολὺν ιδίστεσσα πριν ή λάβω την γραφίδα και γράφας άποστειλω ήμιν προς δημοσίευσιν την έσώκλειστον διατριβήν, επειδή τό μὲν θέμα αυτής, επιστημονικόν έν μέρει, μεθ' όλον τό ένδιαφέρον, όπερ διεγείρει και μεθ' όλον τό ωφέλιμον αυτής, πολὺν γροθοῦμαι μή τύχη έπαξίως τῆς πρώτης ύποδοχῆς, τό δέ ξηρόν αυτής έφος, ξηρότερον έμολογῶ, και αυτών τῶν δασῶν τῆς πατρίδος μου, οὐκ οἶδα όποίας ιδέας επεικειας θα διηγείρην έν τῷ γῶ τῶν αναγνώστων ήμῶν. Διαβιβάζων ήμιν τό χειρογράφον μετ' άμφιβολίας, ως έφθην ειπών, και δισταγμοῦ, σās βεβαιῶ ότι οὐδεμίαν έχω άπατησιν όπως δημοσιεύσετε αυτό. Δύνασθε νά υποβάλητε αυτό εις την έγκρισιν τῆς συντάξεως του ήμετέρου περιοδικῦ.

Ἐπί τουτῷ δέξασθε την διαβεβαίωσιν τῆς έξαιρέτου προς ήμῶς ύπολήψεως μεθ' ής διατελώ πρόθυμος.

ΗΛΙΑΣ Ν. ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ

Ο ΜΕΤΑΣΥ ΕΥΡΩΠΗΣ ΚΑΙ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

ΥΠΕΡΟΚΕΑΝΕΙΟΣ ΚΑΛΩΣ

Ἡ διά του ήλεκτρισμοῦ διά μέσου τών θαλασσῶν συγκοινωνία τών δύο κόσμων ύπῆρξεν άληθῆς θρίαμβος τῆς επιστήμης. Το έργον είναι άληθῶς γιγάντειον· άφ' ενός δαπάναι τρισμέγιστοι, άφ' έτέρου ολίγοι έλπιδες έπιτυχίας. Ἡ δυσκολία δέν ένέκειτο μόνον έν τῇ άπομονώσει του άγοντος τόν ήλεκτρισμόν σύρματος, άλλ' έτερα κωλύματα, άνυπέρβλητα, παρεμβαλλόμενα υπό τῆς φύσεως ή τών ανθρώπων, έξ εκείνων, άτινα συριστώσι την ύπάρχουσαν μεγίστην διαφοράν μεταξύ θεωρίας και πράξεως· ίδου τίνα εκώλυον πάντα έπιχειρηματίαν ή πάντα λάτρην τῆς επιστήμης όπως έπιχειρίσωσιν έργητσιούτῳ.

Ἐδοι νά καταβληθῶσι μέγισται προσπάθειαι, νά ληφθῶσι μέγισται προφυλάξεις εις τε την κατασκευήν του υποβρυχίου κάλω, τόν τρόπον τῆς έν τοῖς ὕδασι καταθέσεως και την διασκευήν και τελειοποίησιν τών διαβιβάζόντων τόν ήλεκτρισμόν οργάνων. Δέν έπρόκειτο άπλῶς περι ίδρύσεως ένερτίου τινός γραμμῆς έξ εκείνων, άίτινες πολυπληθεῖς ήδη εκάλυπτον τας δύο ήπειρους. Ὁ άήρ, άγωγός κάκιστος, ως γνωστόν, του ήλεκτρισμοῦ, έν ξηρῷ ιδίως καταστάσει, ελάχιστα παρέχει κωλύματα εις την έλευθέραν κυκλοφορίαν του ήλεκτρικῦ ρευστοῦ έν ταις τηλεγραφικαῖς

ταύταις γραμμαίς. Ἄλλ' ἐν τῇ θαλάσῃ τὸ πρᾶγμα διαφέρει. Ἐκεῖ, εἰς τοὺς ἀχανεῖς πυθμένας τὰ θαλάσσια ὕδατα, κεκρισμένα ἀλάτων καὶ ἄλλων διαφόρων οὐσιῶν, καθίστανται κάλλιστοι ἀγωγοὶ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, ὅστις διερχόμενος διασπείρεται ἐν αὐτοῖς, ἄλλως δὲ καὶ ἀνωμαλίας τῶν πυθμένων τούτων, ἰδίᾳ οἱ κατὰ τὴν παραλίαν ἀπότομοι βράχοι, καθ' ὧν μανιώδη συντρίβονται τὰ κύματα, ἐκτὸς πλείστων ἄλλων, καθιστῶσι σχεδὸν ἀδύνατον τὴν δι' αὐτῶν δίοδον ἠλεκτραγωγῶς σύρματος.

Ἐν τούτοις ἐπιχειρήσεις τινὲς πρὸς ἴδρυσιν τοιούτων ὑποβρυχίων τηλεγράφων ἐν πολλοῖς σημείοις τῆς Εὐρώπης εἶχον στεφθῆ ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας. Οὕτω κατεσκευάσθη μετὰ δύο ἐπανελημμένας ἀποπειράς ὁ μεταξὺ Δούβρης καὶ Καλαί, συνδέων τὴν Γαλλίαν μετὰ τῆς Ἀγγλίας πρῶτος ὑποβρυχίος τηλεγράφος. Κατὰ τὴν πρώτην ἀπόπειραν, γενομένην κατὰ τὸ 1850, ὥρας τινὰς μετὰ τὴν ἀποστολὴν τοῦ πρώτου τηλεγραφήματος τοῦ ἐπιβεβαιουμένου τὴν αἰσίαν τοῦ ἔργου ἀπαπεράτωσιν τηλεγράφημα ἀποσπελλόμενον ἐκ Δούβρης δὲν ἀφικνεῖτο εἰς τὸν ἐν τῇ ἀπέναντι γαλλικῇ ἀκτῇ σταθμὸν. Ὁ τηλεγράφος ἔμεινε ἀφῶνος, τὸ τηλεγράφημα ἐπνίγετο ἐν τῷ στενωῷ. Μετ' ὀλίγον ἐγνώσθη ὅτι ὁ ὑποβρυχίος κάλως εἶχε θραυσθῆ πλησίον τῶν γαλλικῶν ἀκτῶν μεθ' ὅσον τὸ ἐκ μολύβδου περίβλημα, δι' οὗ ἐφρόντισαν νὰ περιβάλωσιν αὐτὸν ὅπως προφυλάξωσι κατὰ τῆς κατὰ τῶν ἐκεῖ βράχων τριβῆς. Ἐν ἔτος ὕστερον δευτέρα γενομένη ἀπόπειρα ἐστέρετο ὑπὸ ἐπιτυχίας ἐν μέσῳ τοῦ γενικοῦ ἐνθουσιασμοῦ τῶν δύο κρατῶν καὶ τῆς Εὐρώπης ἀπάσης.

Συγχρόνως νέα παραπλησίας φύσεως ἀποπειრა ἐπετύγχανον ἐν τε τῇ ἡμετέρᾳ ἡπείρῳ καὶ ἀλλοχῶ. Οὕτω κατεσκευάσθη κατὰ τὸ 1852 ὁ συνδέων τὴν Ἀγγλίαν καὶ Ἰρλανδίαν ὑποβρυχίος κάλως, ὁμοίως κατὰ τὸ 1853

ὁ μεταξὺ Ἀγγλίας καὶ Βελγίου, ὁ μεταξὺ Ἀγγλίας καὶ Ὑλλανδίας, καὶ πολλοὶ ἄλλοι διερχόμενοι τοὺς εὐρεῖς ποταμοὺς τῆς Ἀμερικῆς.

Ὅ,τι μάλιστα συνετέλει εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῶν ὑποβρυχίων τούτων τηλεγράφων, ὅ,τι παρείχεν ἐπίσης ἐλπίδας ἐπιτυχίας εἰς τὴν παρασκευαζομένην γιγάντειον ἐπιχείρησιν ἣν ἡ κατὰ τὸ 1849 γενομένη ἐν Εὐρώπῃ εἰσαγωγή τῆς γουταπέρκας. Ἐκ γουταπέρκας εἶχον περιβληθῆ τὰ ἄγοντα τὸν ἠλεκτρισμὸν μετάλλινα σύρματα τῶν προμνημονευθέντων τηλεγράφων ἀντικαταστησάσης ἐπιτυχῶς τὸ μέχρι τοῦδε ἐν χρήσει ἐλαστικὸν κόμμι. Ἡ νέα αὕτη οὐσία συνθεμιμένη ἐξ ἐλαστικοῦ κόμμιος καὶ ὀλίγης ρητίνης, διαφέρει τοῦ πρώτου κατὰ τε τὴν μείζονα στερεότητα καὶ καθ' ὅτι ἀπρόσβλητος ὑπὸ τῶν ὀξέων καὶ τῶν διαφόρων διαλύσεων τῶν ἀλάτων κέκτηται οὐχ ἥττον μεγίστην ἀπομονωτικὴν δύναμιν καὶ ἀνθίσταται ἀπολύτως εἰς τὴν ἐπ' αὐτῆς ἐνέργειαν τοῦ θαλασσίου ὕδατος.

Ἄλλ' ἡ γουταπέρκα δὲν εἶναι ἡ μόνη οὐσία δι' ἧς ἔδει νὰ περιβάλωσι τοὺς ὑποβρυχίους κάλως, ἡ δὲ χρῆσις αὐτῆς δὲν ἔλυε πάσας τὰς δυσκολίας, ὅσας ἔδει ν' ἀπαντήσωσιν οἱ τὸ μέγα ἔργον τῆς διὰ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ ἐνώσεως τῶν δύο κόσμων ἀναλαβόντες. Ἐπιχειροῦντες τὴν ἐξιστόρησιν τοῦ ἀξιωματικοῦ του τούτου γεγονότος, πρὶν ἢ προῶμεν εἰς πλείονας λεπτομερείας, οὐχὶ ἀπὸ σκοποῦ θεωροῦμεν νὰ γνωρίσωμεν τῷ φίλῳ ἀναγνώστῃ τὰ κατὰ τὴν κατασκευὴν τῶν ὑποβρυχίων τηλεγράφων, ὅποιαν ἐφήρμοσαν εἰς πάσας τὰς μέχρι τοῦδε παραπλησίας ἐπιχειρήσεις καὶ ἣν ἔδει ν' ἀκολουθήσωσι μετὰ τινων ποικιλιῶν καὶ τελειοποιήσεων οἱ τὸ μέγα ἔργον ἐπιχειρήσαντες.

Μετὰ τὴν ἐρεύρεσιν τῶν διαφόρων τηλεγραφικῶν συστημάτων, μετὰ τὴν τελειοποίησιν τῶν συστημάτων Morse Hughes κλπ.



ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΕΦΕΝΔΗΣ ΓΕΝΙΔΟΥΝΙΑΣ

μίκην τῶν μεγίστων δυσκολιῶν περὶ τὴν κατασκευὴν ὑποβρυχίου τινὸς τηλεγράφου ἐστὶν ἢ σύνθεσις καὶ ὁ τρόπος τῆς κατασκευῆς τοῦ ὑποβρυχίου κάλω, πρὸς δὲ τὰ ἐν χρήσει μέσα πρὸς τοποθέτησιν αὐτοῦ καὶ τὰ βάλθη τῶν θαλασσῶν. Ὁ κάλω δ' ἐν τοῖς ὕδασι ἀντικαθιστῶν τὰς ἐναερίους γραμμὰς ἀποτελεῖται:

α'. Ἐκ τοῦ ἠλεκτραγωγῶν σύρματος.

β'. Ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ περικαλύμματος.

Τὸ ἠλεκτραγωγὸν σύρμα συνήθως κατασκευαζόμενον ἐκ χαλκοῦ, ὡς καλλίστου ἀγωγῶ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, ἀποτελεῖται ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐκ πολλῶν μικροτέρας διαμέτρου συρμάτων συνεστραμμένων περὶ ἕτερον κεντρικόν, οὕτως ὥστε θραυομένου ἐνὸς τούτων ὁ ἠλεκτρισμὸς ἐξακολουθεῖ διερχόμενος, ἢ δὲ συγκοινωνία οὐδόλως διακόπτεται. Ὁ ἀριθμὸς τῶν συρμάτων τούτων ἀνέρχεται μέχρι τῶν ἐπτὰ, κατασκευάζονται δὲ καὶ συμπλέκονται μετὰ μεγίστης ἐπιμελείας, ἐπειδὴ ἐλαχίστη ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας αὐτῶν ἀνωμαλία δύναται διαπερῶσα τὸ περικάλυμμα νὰ ἐπενέγκῃ τὴν ἀπώλειαν τοῦ διερχομένου ἠλεκτρικοῦ ρεύματος.

Τὸ περικάλυμμα κατασκευαζόμενον ἐκ γουταπέρκας καὶ τινων ἄλλων οὐσιῶν ἐχρυσῶν ἀπομονωτικὴν ἰδιότητα, περιβάλλεται ἔξωθεν ἀπὸ πλέγματι [ἐκ συρμάτων σιδήρου, κεκαλυμμένων ὑπὸ λεπτοῦ στρώματος καννάβου πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ὀξειδώσεως. Ὁ ἐξωτερικὸς οὗτος ὄπλισμός προφυλάσσει τὸν κεντρικὸν πυρῆνα κατὰ τὴν κατάθεσιν, παρέχει δ' αὐτῷ τὴν ἀπαιτούμενην στερεότητα ὅπως ἀντίσταται κατὰ τῶν ἀγκυρῶν τῶν πλοίων ἢ τῆς προστριβῆς κατὰ τῶν βράχων τῆς παραλίας.

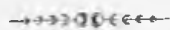
Ἡ στερεότης αὕτη ἢ παρεχομένη εἰς τὸν κάλων ποικίλλει ἀναλόγως τῶν κινδύνων οὓς δύναται οὗτος νὰ διατρέξῃ κατὰ τὰ διάφορα μέρη τῆς ὑποβρυχίου γραμμῆς. Ἐν ταῖς βαθύταις θαλάσσαις εἰς ἰκανὴν ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς παραλίας οὐδεὶς ὑπάρχει κίνδυνος μὴ ὁ κά-

λωσ παρασυρθῆ ὑπὸ τῶν ἀγκυρῶν τῶν πλοίων, πρὸς δὲ οὐδεὶς κίνδυνος μὴ φθικῆ προστριβόμενος ἐκ τῆς τρυχητῆς τῶν ὑδάτων, ἐπειδὴ ταῦτα, ἀκίνητουσιν εἰς βάθος 25 ἢ 30 μέτρων μεθ' ὅλην τὴν τῆς ἐπιφανείας τρυχητῆν.

Περιβάλλουσιν ὅθεν δι' ἰσχυροτέου ὄπλισμοῦ μόνον τὰ παράκτια μέρη τοῦ κάλω, κατὰ δὲ τὰ λοιπὰ μικρύνουσιν τὴν διάμετρον τῶν περιβαλλόντων αὐτὰ σιδηρῶν συρμάτων ὅπως ἐλαττώσῃ τὰς δαπάνας καὶ μὴ βαρύνουσιν ἀνωφελῶς τὸ ἐπιρροτισμένον τῆνκ: τῶν θησιν αὐτοῦ πλοῖον. Οὕτως ὁ ὑπερωκεάνιος κάλω, ὡς ἐκ τοῦ βάθους τῶν ὑδάτων, ἐν ᾧ ἔμελλε νὰ κατατεθῆ, ἔσχε τὴν μικροτέραν διάμετρον, καὶ ὁμοῦ θά ἴδωμεν ὁπόσας δυσκολίας τὸ φοβερὸν αὐτοῦ βᾶρος παρέτ'εν εἰς τὴν κατάθεσιν.

Ἐν γένει παρέχουσιν εἰς τοὺς κάλωσ τοιαύτην στερεότητα ὥστε νὰ δύνηται νὰ βαστάσῃ τὸ ἴδιον βᾶρος κατὰ τὰ μέγιστα βάλθη τῆς θαλασσίας γραμμῆς ἢ ὁρείλουσι ν' ἀκολουθήσωσι. Τὴν στερεότητα ταύτην δοκιμάζουσιν ἐξαρτῶντες ἐξ αὐτοῦ ὠρισμένον τι βᾶρος, ὅπερ ποικίλλει ἀναλόγως τοῦ βάθους τῶν ὑδάτων, δι' ὧν θὰ διέρχεται. Ἐὰν ἀντιστῆ εἰς τὴν δοκιμασίαν ταύτην ἀποθηκεύουσιν αὐτὸν ἐντὸς εὐρέων δεξαμενῶν ἢ μεγάλων κάδων, πεπληρωμένων ὕδατος, ὅπως διατηρήσωσι μέχρι τῆς ἐποχῆς τῆς καταθέσεως.

Πρὸ τῆς καταθέσεως ταύτης ἀπαραίτητον εἶναι νὰ γνωσθῆ ἢ προσφροτέρα γραμμὴ μετὰ τῶν μεμακρυσμένων σημείων, ἅτινα προτίθενται διὰ τοῦ ὑποβρυχίου τηλεγράφου νὰ συνενώσωσι. Παρὰ τὰς ἀκτὰς ἐκλέγονται σιμεία ὡς οἶόν τε μακρὰν τοῦ κύκλου τῆς διαβάσεως τῶν πλοίων, εἰς δὲ τὰ βαθύτερα μέρη τῶν θαλασσῶν ἀπορεύγουσι κατὰ τὸ δυνατὸν τὰς ἀποτόμους ἐξάρσεις τοῦ ἐδάφους ἢ ἐκείνους τῶν πυθμένων, οἵτινες ὡς ἐκ τῆς γημικῆς αὐτῶν κατασκευῆς θὰ ἠδύναντο νὰ φθίσωσι ταχέως τὸν ἐξωτερικὸν ὄπλισμόν.



ΠΕΡΙ ΩΦΕΛΙΜΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΕΩΝ

(Ἰδε τεύχος Ζ'. σελ. 147).

Ὁ βαθμὸς ἐστὶν ὁ προσρισμὸς τῆς δόξης. Ὅτε συννητήσαμεν τὴν προσωπικὴν ἀξίαν παρὰ μονάρχαις ἢ νομοθέταις κοινοῖς, ἐθέμεθα τὰς εἰκόνας αὐτῶν ἐν τῷ πρώτῳ σχεδίῳ τῆς ἱστορίας· ἀλλ' ὅτε διεκρίναμεν παρ' ἄλλοις σκοτεινοῖς ὄροις τοῦ βίου τῶν ὑπερέτερων ἀφ' ἑαυτῶν ἀνθρώπων, συνήθως παρημελημένων ἢ θεσιμμένων ἐπὶ τῶν τελευταίων σχεδίων ὑπὸ τῶν διανομῶν τῆς φήμης, τῶν ἀποκαλυπτῶν, τῶν φιλοσόφων, τῶν ποιητῶν, τῶν ρητόρων, τῶν ἱστορικῶν, τῶν τεχνιτῶν, τῶν βιομηχάνων, τῶν μαρτύρων τῶν γενομένων θυμάτων πίστεως χρησίου εἰς τὸν κόσμον, ἀπεδώκαμεν εἰς τὰ φυσικὰ ταῦτα μεγαλεῖα τὸν βαθμὸν καὶ τὴν εὐρύτητα ἧτις ἀνήκει αὐτοῖς μετὰ τῶν διδασκάλων καὶ τῶν ὑποδειγμάτων τοῦ εἶδους αὐτῶν. Ἡ ἱστορία, τὸ καθ' ἡμᾶς ἐστὶν ὡς ἡ Τελευταία Κρίσις τοῦ Μιχαὴλ Ἀγγελίου, ὅπου δὲν παρίσταται τις μετὰ τῆς ἑαυτοῦ περιβολῆς, ἀλλὰ μετὰ τῆς ἑαυτοῦ φύσεως ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

Ἐπαναλαμβάνομεν λοιπὸν, μικρὸς ἀριθμὸς προσώπων καλῶς ἐκλελεγμένων ἀρκούσιν ὅπως διέλθῃ τις πᾶσαν τὴν ἐπιθεώρησιν ταύτην τῶν γνωστῶν κόσμων πρὸ τῶν ὀρθολογῶν καὶ ἐνώπιον τῆς φαντασίας τῶν ομάδων. Ὑποθέσατε ὅτι ἠθέλητε ἔχει τὴν δύναμιν τοῦ ἐκθάπτειν μόνον ἀπὸ τοῦ τάφου αὐτῶν καὶ συνδιαλεχθῆ ἐπὶ μίαν στιγμὴν ἐν ταῖς γλώσσαις αὐτοῦ μετὰ τῶν ἱστορικῶν συγγραμμένων εἰκόπων ἃς θέλομεν παραστήσει τυχαίως, ἔπειτα νὰ τοποθετήσῃ αὐτὰς κατὰ τὸν χρόνον ἐκάστης καὶ τὸν βαθμὸν ἐν ταῖς αἰῶσι, ὅπως σχηματίσῃ ἄλλοις κατ' ἄλλοις, τὴν μακρὰν σειράν τῶν χρόνων καὶ τῶν πραγμάτων.

Ἴδου δ' ὅποια ὀνόματα περιλαμβάνει ὁ Λαμαρτίνος ἐν τῷ «Πολιτιστῷ» αὐτοῦ:

Μωϋσῆς, Ὅμηρος, Ἡρόδοτος, Χριστόφορος Κολόμβος, Ἀλέξανδρος, Σωκράτης, Πλάτων,

Κικέρων, Καρολομάγνος, Ζωροάστρης, Βοσσέ-τος, Ἅγιος Λουδοβίκος, Κραφουέλλας, Κωνσταντῖνος, Αἰσχύλος, Περικλῆς, Πυθαγόρας, Γουτεμβέργος, Οὐίγγιλιος, Κερφούκιος, Κορτέσιος, Ἀννίβας, Μοντεζούμας, Λασκάζας, ὁ Μέγας Ἀνώνυμος (συγγραφεὺς τῆς Μιμήσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ), Λέων Γ', Κορνήλιος, Φειδίππος, Ἰπποκράτης, Φενελὼν Γαδεφρουᾶ Δε-Βουλλων, Ἀριστοτέλης, Φρειδερίκος Β', Παπῖνος, Μερκελ, Μοζάρτος, Σεμίραμις, Θουκυδίδης, Ρουστάν (ὁ ἦρωας τῶν Ἰνδιῶν), Πέτρος ὁ Μέγας, Κύρος, Δάντης, Σοφοκλῆς, Καίσαρ, Βάκων, Ἀριστείδης, Λούθηρος, Μίλτων, Βαυάρος, Οὐάσιγκτων, Μάρκος Αὐρήλιος, Δημοθένης, Πομπήιος, Νεύτων, Δαβὶδ, Σολομών, Φωκίων, Δεγκεσλίνος, Θεμιστοκλῆς, Ναπολέον, Ἅγιος Βικέντιος Παῦλος, Καρτέσιος, Ροσσελιέ, Ρακίνας, Οὐάκτος, Λεωνίδας, Ἅγιος Αὐγουστίνος, Κάρολος Ε', Μιθριδάτης, Μακιαβέλλας, Ξέρξης, Ὁρέγη-Ζέβ, I. I. Ρουσώ, Διοκλητιανὸς Λυκαῦργος, Ἐρρίκος Δ', Μάρκος, Σύλλας, Ὁρφεὺς, Σέσωστρις, Κλεοπάτρα, Σκοπίων, Ἀλικιανθίδης, Ταμούρ Χάν, Δζεγγιζ Χάν, οἱ Μεγάλοι Μεδίκαι, Φραγκλίνος, Δάντων, Ἀττίλας, Καρ-Καρλόττα, Γορδαί, Γαλιλαῖος, Κηρομένος, Γουλιέλμος ὁ Κατακτητῆς, Μαρία Στουάρτη, Βενθουότος Τσερλίνης, Ραφαήλ, ἡ Κε Ρολάνδου, ἡ Κε Στένελ, Αἰκατερίνη Β', Σαπρὼ, Ἐπικτήτης, Βικτωρία Κολόννη, Γουλιέλμος Τέλλας, Βάνδρου ὁ ποιητῆς, Ἰακάρδος ὁ μηχανικός, Σαίτης, Βυρῶν, Κυβιέρς, Κερθάντης, Μολιέρος, Γουσταῦος Ἀδόλφος, Κάρολος Α', Λουδοβίκος ΙΣΤ', Νέλσον, Ἐλνίτση, Ἀβελάρδου, Ἰωάννη Δάκη, Τάκοτος, κτλ. κτλ. κτλ.

Ἐν ὅλοις, ἑκάτὸν ἢ ἑκατὸν πενήτημοντα ὀνόματα, προσωποποιήσεως τῆς ψυχῆς καὶ τῆς ἀνθρωπίνης ἐνεργείας. Πιστεύετε ὅτι μετὰ τετραετῆ συνδιάλεξιν μετὰ τῆς συνόδου ταύτης, λέγει ὁ Λαμαρτίνος, ὁ ἀναγνώστης δὲν θέλει λάθει γινῶσιν τινὰ τῆς γενικῆς ἱστορίας, εὐρυτέραν καὶ ζωηρότεραν παρ' ὅσον ἐν διήρχετο τὰς ψυχρὰς καὶ σμικρὰς σελίδας μιᾶς συντόμου.

Ἐὰν δ' ἡ ἑκτασις καὶ ἡ ποικιλία τῶν ἀντικειμένων παρέσυρον τὸν συγγραφεῖα καὶ τὸν ἀ-

ναγνώστην, καὶ ἐὰν ὁ βίος ἐκάστου τῶν προσώπων τούτων τῆς ἱστορίας ἐλάμβανε πλείονα ἑκτασιν παρ' ὅσον ἡμεῖς προσδιορίζομεν αὐτῷ ὑπὸ τὸν ἡμέτερον κάλαμον, οὐδὲν ἠθελε κωλύσει ἡμᾶς νὰ ἐκδίδωμεν τὸν ἡμέτερον Πολιτιστὴν κατὰ πενήτημεριαν.

Διὰ τοῦ τρόπου τούτου, ἡ ἱστορία δὲν καθίσταται μελέτη πλέον, ἀλλὰ συνδιάλεξις, οὐχὶ ἐπιστήμη πλέον, ἀλλὰ συνεχὲς δρᾶμα. Δὲν κρατῆται πλέον μόνον διὰ τῆς μνήμης, ἀλλ' ἐνσαρκουταί ἐν ἡμῖν ὑπὸ τοῦ αἰσθήματος. Ἡ διὰ τῆς συγκινήσεως διδασκαλία ἐστὶν ἡ ἀσφαλεστέρα.

Τὴν διὰ τῆς σπουδαίας ἀναγνώσεως ταύτης διδασκαλίαν ἡδὴ ὀφειλομεν νὰ ἐπιχειρήσωμεν ἐν τῇ σιγῇ καὶ τῇ προσδοκίᾳ αἰτινας ἀκολουθοῦσι καὶ προηγούντι τῶν μεγάλων καταπτώσεων τοῦ παρελθόντος καὶ τοῦ μεγάλου ἀγνώστου μέλλοντος. Τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα ὑπάρχει ἐπὶ τοσοῦτον μᾶλλον προσηκτικὸν ὅσῃ ἐστὶν ἀνκποφάσιστον καὶ μᾶλλον ἀμφιρρεπὲς ἐν ταῖς ἐκφυλολογισμοῖς. Οὐδὲν ὅμως θέλομεν ὀμιλήσει πρὸς αὐτὸ περὶ τῆς πολιτικῆς τῆς ἡμέρας, ἀλλὰ περὶ τῆς αἰωνίας ἐκείνης πολιτικῆς ἧτις βλαστάνει καὶ μεγαθύνεται ὑπὸ πάσας τὰς κυβερνητικὰς μορφας, διότι ὑπάρχει ἀνεξάρτητος τῶν ἐπιστήμων μορφῶν τῶν θεσμῶν, διότι ἀποτείνεται πρὸς τὴν δίκαιοιαν καὶ οὐχὶ πρὸς τὰ πάθη, καὶ διότι ἀποσκοπεῖ τὴν ἠθικότητα καὶ οὐχὶ τὸ φρόνημα.

Ἄφοῦ ὁ λαὸς ἀναγνώ καὶ κατανοήσει μεθ' ἡμῶν πάντας τοὺς ἀνδρας τούτους, ἔσεται ἐπιδικτικώτερος ἕνα κατανοήσῃ, μεγαθύνῃ, ἐξευγενίσῃ καὶ πολιτίσῃ τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα. Αἰνεῖται φάσεις τοῦ νεωτέρου κόσμου, καταστρεφόμενης τῆς δουλείας καὶ προσκαλούμενων τῶν ομάδων εἰς εὐρυτέρως συμμετοχὰς περὶ τῶν ἐκφυλολογῶν, καθιστῶσι τὴν ἠθικότητα καὶ τὴν παιδαγωγῆσιν δύο ἀναγκαίους ὄρους τῆς ἐλευθερίας. Οἱ δύο οὗτοι μακκαίροι ὄροι τῶν ἡμερῶν ἡμῶν ἐντέλλονται εἰς τοὺς φιλοσόφους καὶ τοὺς συγγραφεῖς, οἵτινες κρατοῦσιν ἐν χειρὶ τὸ κάτωπτρον τῆς ἀληθείας ἕνα στρέψωσι πρὸς τὰ κάτω τὸ φωταβόλον μέρος, ὅπερ τέως ἐκράτουν

πρὸς τὰ ὑπεράνω. Τὸ φῶς ἀνήλθεν ἀκούοντως, καίρος ἔδει νὰ κατέλθῃ αὐθις. Ἡ ἀλήθεια συνεχῶς ἐγένετο ἀνθρωπος, δέον ἦδη νὰ καταστῆ λαός. Γινώσκωμεν δ' ὅπως τοῦτο ὑπάρχει δυσχερές. Ὁ λαὸς καὶ οἱ συγγραφεῖς δὲν ὀμίλησαν μέχρι τοῦδε τὴν ἰδίαν γλώσσαν, ἀποκείται εἰς τοὺς συγγραφεῖς νὰ μεταβάλλωσι τρόπον καὶ ὑποκόψωσιν ὅπως θέσωσι τὴν ἀλήθειαν εἰς τὰς χεῖρας τῶν ομάδων. Τὸ δὲ οὕτως ὑποκόπτειν δὲν εἶναι καταβίβασις τοῦ νοῦς, ἀλλ' ὁ ἀνθρωπισμὸς αὐτοῦ. «Ο ΑΝΘΡΩΠΙΣΜΟΣ ΑΥΤΟΝ ΚΑΘΙΣΤΗΣΙ ΘΕΟΤΗΤΑ» Αἰσθανόμεθα τὴν ἡμετέραν ἀνεπάρκειαν, ἀλλὰ θέλομεν προσπαθήσει ἕνα ὑψώσωμεν τὸ ὄρος τῶν ἡμετέρων διανοήσεων μέχρι τοῦ ἀριστουργήματος ἐκείνου τῆς τέχνης, τῆς ΑΠΛΟΪΚΟΤΗΤΟΣ. Ἡ ἀπλοϊκότης, γλώσσα πάγκοινη, ἧτις ἀνκενοῖ μετὰ τοῦ πλουσίου καὶ τοῦ πένητος, τὸ συμβολικὸν ἐκεῖνο θαῦμα τῶν πρώτων ἀποστόλων τοῦ Εὐαγγελίου, οἵτινες, ἐν μόνον ἰδίωμα ὀμίλουν, καὶ οἵτινες ἐγένοντο καταληπτοὶ ὑπὸ τῶν μαθητῶν σύμπαντος τοῦ κόσμου! Ἄ β ε τ ε κ α ἰ ἂ ν ἀ γ ν ω τε, θέλομεν εἰπεῖ, ὡς ὁ υἱὸς τοῦ ὠρολογιοποιοῦ, πρὸς τὰς οἰκογενείας τῶν τεχνιτῶν τὰς ἕλαττον πεπαιδευμένας. Ἴδου ἡ ἱστορία καταβᾶσα τῶν κεκοιμημένων βαθμίδων τῶν βιβλιοθηκῶν, ἀποβλαύσα τὴν ἑαυτῆς πορφύραν καὶ πομπήν, καὶ ὀμιλοῦσα τὴν οἰκιακὴν γλώσσαν διὰ διηγήσεων σοβαρῶν καὶ σαφῶν, μετὰ τῶν ἡμετέρων γυναικῶν καὶ τέκνων. Πειρώμεθα ἕνα καταστῶμεν διερμηνεῖς αὐτῆς, γενόμενοι ἀπλῆ μετὰ τῶν ἀπλῶν, καὶ μικροὶ μετὰ τῶν μικρῶν.

Ἄλλὰ, λέγουσιν ἡμῖν, πρὸς τί χρησιμεύει ἡ ἱστορία εἰς τοὺς ἐργατικούς καὶ ταπεινῶν ἐπαγγελματῶν ἀνθρώπους; Τί κοινὸν ἔχουσιν οὗτοι πρὸς τοὺς ἡμετέρους ἦρωας, βασιλεῖς, φιλοσόφους, πολιτικούς; Τίς ἡ ἀνάγκη νὰ γινώσκωσι τὰ παύματα τῆς τύχης, τὰς καταστρεφὰς τῶν κρατῶν, τὴν φορὰν τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων, ὅπως χύνωσι τὸν ἑαυτὸν σίδηρον, ἐλατύνῃ τὴν λέμβον, κλαδέυῃ τὴν ἀμπελον, κλύζῃ τὴν ἄτρακτον;

— Ἀναμφιβόλως, ὁ λαὸς δὲν ἔχει ἀνάγκην ἕνα γινώσκῃ τὴν ἱστορίαν ὅπως ἐξασκήσῃ ἐν

των επαγγελματιών τούτων· δὲν ἔχει ἀνάγκη
 κιν ἕνα ζῆ, ἀλλ' ἔχει ἀνάγκη ἕνα σκέπτεται.
 Καὶ τῆς σκέψεως οὕσης αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, ἐὰν
 θέλητε ἕνα ὁ ἡμέτερος λαὸς σύγκριται εἰς ἀνθρώ-
 πων καὶ οὐχὶ εἰς ἀνθρωπίνων μηχανῶν, ὥστε
 λοιπὸν πρὸς αὐτὸν τὰ στοιχεῖα τοῦ συλλογι-
 ζεσθαι. Ἡ ἱστορία ὑπάρχει ὡς ἡ ὑμμεστέρα καὶ
 ἡ μᾶλλον ἡθικισμὸς τῶν προτέρων τούτων. Ἄ-
 ναπτύσσει ἐν τῷ λαῷ ὅ,τι ἀπ' αὐτοῦ ἐλλείπει,
 ἐπὶ μᾶλλον, τὴν συνείδησιν. Καθίσταται τὴν
 Πρῶτον ἄρα τὴν ἐν τῇ ἀπαριθμῆσει καὶ ἐν τῇ
 ἀλαθῆτῳ ἐξελεύεται τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τοῦ κα-
 κίου. Ἐὰν δ' ἐρηκτεθῆ ὑπὸ τοῦ πνεύματος εὐ-
 θείας καὶ θρησκευτικοῦ, ἐν μᾶθημα ἱστορίας ἀν-
 τὶ μᾶθημα εὐθύτητος καὶ ἀληθείας μᾶθημα συνει-
 δήσεως διὰ τὰ ἔθνη.

Ἄλλὰ δὲν ὑπάρχει μόνον μᾶθημα εὐθύτητος
 καὶ δημοσίας συνειδήσεως, ἀλλὰ μᾶθημα ἐθνου-
 σιασμοῦ διὰ τὸ ὄρατον. Ὁ δὲ τὸ ἠθικὸν ὄρατ-
 ὸν ἐνθουσιασμοῦ οὗτος ἐστὶν ἐν τῶν ἐνοστίτων
 τῶν μᾶλλον προσεγγιζόντων τῇ ἀρετῇ ἢ ὁ θεὸς
 ἐχρησθήσασιν πρὸς τὸν ἄνθρωπον.

Ἡ ἀνοσία καὶ περιπαθῆς ῥοπή τῆς ψυχῆς
 πρὸς τὰ ὑψηλὰς τελειοποιήσεως ἐν παντὶ πράγ-
 ματι τὸ ἐλαττότερον τοῦ ἀνθρωπίνου γένους τὸ
 διεκείρον εἰς τὰς καρδίας τὸν διηνεκῆ θου-
 μασμοῦν μέγιστον τοῦ θεοῦ. Ἡ δὲ δύναμις αὐτῆ, ὡς
 πᾶσαι αἰ λοιπαὶ, δὲν ἐνοστέται, παρὰ τοῖς
 ἀτόμοις καὶ ταῖς ἐμάσιν εἰ μὴ ἐξασκουμένη. Ὁ-
 πεία δὲ μᾶλλον μεγαλειοπρεπῆς ἐξέσκειται τοῦ
 ἐθουσιασμοῦ τούτου ὅσῳ ἡ ἱστορία; Ἐλλόγως
 δὲ ἐλέγηται ὅτι τὸ μέσον ἐν ᾧ ζῶμεν, φυσικῶς
 τε καὶ ἠθικῶς, ἐτροπυπείει μετὰ παρέλευσιν
 χρειαζομένου διαστολήματος τὴν ἡμετέραν ἰδιο-
 συγκαταστάσιν καὶ τὴν ἡμετέραν ψυχὴν· ἐὰν λοι-
 πὸν καταλείπητε νὰ διέχη εἰς λαὸς ἐν συνήθει
 κοινωνίᾳ καὶ ἀποκλειστικῇ μετὰ τῆς τετριμ-
 μένης καὶ τῆς φιλοσοφίας, τῶν ἀγενῶν ἐκείνων
 ἐνοστίτων, τῶν κυνικῶν ἠρώων τῆς ἀκαθάρτου
 φιλολογίας, δι' ὃν ὑπάρχει κατασκευασμὸς
 ἐν τοῖς ἐργαστασίαις αὐτοῖς καὶ ταῖς καλύβαις
 τὶ θέλετε νὰ ἐπιζῆτε παρὰ τῶν ἡμετέρων ἀ-
 πογόνων; Οὗτοι διαδέχονται ἀλλήλους ὡς ἀ-

πόγονοι ἐλαττωμάτων, φέρουτες τὴν ἡλιθότητα
 ἐπὶ τοῦ μετώπου, τὴν ἀπιστίαν ἐν τῇ καρδίᾳ
 τὸν ἀκαθαρτὸν περιγελῶν ἐπὶ τῶν χειλέων, ἀπί-
 μους παρὰδόσεις ἐν τῇ φωνῇ, ἄσμενα ἔσ-
 ματα ἐν τῇ φωνῇ, τὴν ἐπιτυχίαν ὡς δικαιο-
 σύνην, τὴν πλεονεξίαν ὡς θεὸν, στασιαστικὰ ἐν
 τῇ ἐλευθερίᾳ, δουλόφρονες ἐν τῷ δεσποτισμῷ,
 ἀέτητος ὄντες ὑπ' αὐτῶν, σύμπαντος τοῦ ἔθνους
 καὶ τοῦ αἵματος ἐν ᾧ ζῶσιν!

Ἄλλ' ἐὰν παιδαγωγῆσασιν αὐτοὺς διὰ τῆς
 καλῶς ἐκλεγμένης καὶ καλῶς ἐρημισμένης
 ἱστορίας, ἐν τῇ μελέτῃ τῶν μεγάλων ἔργων τῆς
 Προνείας ἐπὶ τῆς ἀνθρωπότητος, ἐν τῇ ἐπιγνώ-
 σει τῶν μεγάλων τυγῶν τῶν ἀνθρώπων ἐν κιν-
 ῳ ἐπὶ τῆς γῆς, ἐν τῇ κατανόησει τῶν με-
 γάλων θρησκευτικῶν καὶ πολιτικῶν ἔργων αἰτι-
 νῶν διέπεισαι τὸν κόσμον τελειοποιούντες αὐτὸν
 καὶ ἐὰν θέσασιν αὐτοὺς ἐν συνήθει ἀναστροφῇ,
 διὰ τῶν ὑμετέρων ἀρηγήσεων, μετὰ τῶν με-
 γάλων ἐκείνων ἀνδρῶν, τῶν ἐνχέρτων ἐκείνων
 ἀνδρῶν, τῶν ἐξόχων πνευμάτων, τῶν ἠρώων,
 τῶν μαρτύρων, τῶν σοφῶν, τῶν φιλοσόφων,
 τῶν ποιητῶν, τῶν τεχνικῶν ἐκείνων αἰτι-
 νῶν, ἐν τῷ ἑαυτῶν βίῳ ἢ τοῖς ἔργοις, ἐ-
 χουσα τὸ ἑαυτῶν αἴμα, τὸν ἰδρωτᾶ,
 ἐθυσίασαν τὴν ψυχὴν, τὸν ἔρωτα, τὴν φιλοπα-
 τείαν, τὰς ἐμπνεύσεις, τοὺς λόγους, ὑπὲρ τῶν
 κινῶν κερκαλιῶν τοῦ μεγαλείου, τῆς ἀριστερ-
 δείας, τῆς πρὸς τοὺς ὀρκίους αὐτῆς ἀρρωσί-
 σεως, τῆς μεγαλοφρίας, τοῦ οἴκτου, τῆς μεγα-
 λιδωρίας, ὄντως συγκροτεῖ τὴν δόξαν καὶ τὸν
 τίτλον τοῦ εἶδους· ἐὰν ἐμπνέητε οὕτω πρὸς
 τὸν ὑμέτερον λαὸν τὴν ἱερὰν θρησκείαν τοῦ ἐν-
 θουσιασμοῦ διὰ τὸ ὄνομα, τὸν λογισμὸν, τὰς
 πράξεις, τὰς προσπαθείας, τὰς ἐναντιότητας
 τῆς τύχης. αὐτοὺς τοὺς θανάτους ὑπὸ τύπων
 ἐκείνων τῆς ἀνθρωπότητος, μὴ ἀμφιβάλλετε ὅτι
 θέλετε ἐμπνεύσει συγχρόνως πρὸς τὰ ὑμέτερα
 τέκνα τὸν ζῆλον ἕνα ἑμιάζωσι πρὸς ὅ,τι θου-
 μάζουσι, καὶ ὅτι ὁ ἐθουσιασμοῦ οὗτος, ὄντως
 κατὰ τὴν πρώτην στιγμὴν δὲν φαίνεται εἰ μὴ
 ἢ φλὸς τῆς φωνῆς, καταβαίνει μέγιστον τῆς
 καρδίας, καὶ καθίσταται ἐν αὐτῇ τῆς ἔστας ἔθ-
 κῆς ἠθικότητος.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΔΕΥΚΟΜΑ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΕΦΕΝΔΗΣ ΓΕΝΙΔΟΥΝΙΑΣ

Ἐν τῷ μετὰ χεῖρας τεύχει τοῦ ἡμετέ-
 ρου περιοδικοῦ, δημοσιεύομεν τὴν εἰκόνα
 ἐνὸς τῶν περιφαισετέρων καὶ ἐγκριτοτέρ-
 ων μελῶν τῆς κοινωνίας τῆς πρωτευού-
 σης, τοῦ ΔΗΜΗΤΡΑΚΗ ΕΦΕΝΔΗ ΓΕ-
 ΝΙΔΟΥΝΙΑ.

Ἡμεθα πληρέστατα ὑπερβέβαιοι, ὅτι
 θέλομεν προσκρούσει εἰς τὴν ἐγνωσμένην
 μετριοφροσύνην τοῦ ἀνδρός, ἀλλὰ τοῦτο
 οὐδὲν ἀποθαρρύνει ἡμᾶς, οὐδὲ παρα-
 κωλίει τοῦ νὰ ἀναγράψωμεν σὺν τῇ εἰ-
 κόνῃ καὶ ὀλίγας τινας περὶ τοῦ ἀνδρός
 βιογραφικὰς σημειώσεις, ἀγνάστους ἴσως
 τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις.

Ο ΔΗΜΗΤΡΑΚΗ ΕΦΕΝΔΗΣ ΓΕΝΙ-
 ΔΟΥΝΙΑΣ ἐγεννήθη περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς
 δευτέρας δεκαετηρίδος τοῦ παρόντος αἰ-
 ῶνος ἐν Σταυροδρομίῳ, ἐκ γονέων, μέ-
 γα τότε ἰσχυρότων παρὰ τῇ καθ' ἡ-
 μιᾶς κοινωνίᾳ, Θεολόγου καὶ Καλλιό-
 πης, ὑπὸ τῶν ὁποίων καὶ ἀνετρέφη
 ἐν τῇ κατὰ Χριστὸν ἠθικῇ καὶ ἐφ' ὅ-
 σοι τὰ τῆς διδασκαλίας τότε μέσα ἐ-
 πέτερον, μεθ' ὃ ἀπεστάλη εἰς Ἀθή-
 νας καὶ Παρισίους πρὸς τελειοποίησιν
 τῶν σπουδῶν αὐτοῦ. Ἐπανακάμψαντα
 τὸν Δημητράκη Ἐφένδη εἰς τὴν βασι-
 λεύουσαν καὶ κατηρτισμένον ἐν πιεῦ-
 ματι καὶ ἰκανότητι, ἡ αὐτοκρατορικῇ
 Κυβέρησις ἐχρησιμοποίησεν, ὑπ' ἀλλήλων

αὐτῆς προσλαβοῦσα, καθ' ὅς χρόνους
 τὰ τῆς ἀχαροῦς Ὀθωμανικῆς αὐτοκρα-
 τορίας, διηθνην οἱ ἀείμνηστοι ἐκεί-
 νοι μεγάλοι νόες καὶ περιφαισεῖς πο-
 λιτικοὶ ἄνδρες, Αἰλιῆ Πασᾶς καὶ Φουὰτ
 Πασᾶς.

Ἐντεῦθεν ἄρχεται τὸ πολιτικὸν στά-
 διον τοῦ ἀνδρός παρασημοφορηθέντος
 εἰθὺς, μεθ' ὃ ἀπεστάλη ἐν συνοδείᾳ με-
 τὰ τοῦ Φουὰτ Πασᾶ, εἰς τὴν Συρίαν,
 χάριν τῶν ἐκεῖ γεννηθεισῶν ἀνωμα-
 λιῶν, ἐκείθεν δ' ἐπανελθόντα ὁ διδρα-
 τικὸς νόος τοῦ αὐδίουμου Σουλτὰν Ἀζίζ,
 θελου τοῦ ἔθ- ἐκλειῶς αὐτοκρατορεῦ-
 οντος, οὐ μόνον αὐτὸν ἐπαρασημοφό-
 ρεσε τὸ δεύτερον ἤδη, ἀλλὰ καὶ ἀκρο-
 άσεως ἐπισήμιον ἤξιωσε καὶ διὰ πολλῶν
 τιμῶν καὶ αὐτοκρατορικῆς ἐνδοίας πε-
 ριποιήσατο.

Βραδύτερον διωρίσθη Μουστεσάρης ἐν
 Τραπεζοῦντι καὶ ἀκολούθως ἐν Θεσσαλο-
 νίκῃ, ἀφ' ὅπου μετακληθεὶς ἐγένετο πρό-
 εδρος τῆς Δημαρχίας τοῦ ΣΤ' τμήματος,
 εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ ὁποίου πολλὰ τὰ
 καλὰ ἐπροικοδότησε καὶ μετὰ συνέσεως
 ἐπολιτεύσατο.

Ἡ αὐτοκρατορικῇ κυβέρησις διορῶσα
 τὰ σπάρια πλεονεκτήματα καὶ τὴν πολυ-
 μάθειαν τοῦ ἀνδρός, δις διὰ παρασήμων
 ἐτίμησε, καὶ ἀλλαι δὲ Ἐὐρωπαϊκαὶ Κυβερ-

ήσεις τῷ παραδείγματι ἐκείνης ἐπόμεναι καὶ τὴν πολλὴν ἱκανότητα αὐτοῦ ἀνομιολογοῦσαι τὸ αὐτὸ ἔπραξαν, δέκα δὲ ἐν ὄλῳ παράσημα κοσμοῦσι τὸ στήθος αὐτοῦ.

Καὶ τὸ μὲν ἡμέτερον ἔθνος εὐθὺς κατιδὼν τὴν σπουδαιότητα τοῦ ἀνδρὸς, μέλος τοῦ ἐν τοῖς πατριαρχείοις Διαρκοῦς Ἐθνικοῦ Μικτοῦ Συμβουλίου ἐπαπειλημῶς ἐξελέξατο, ὁ δὲ τῶν ἐμπόρων καὶ μεραπλούτων σύλλογος τῷ τοῦ Ἐφόρου τῆς ἐν Χάλκῃ Ἐμπορικῆς Σχολῆς τιτλῶν ἐτίμησε.

Τοιοῦτος ὁ ἀνὴρ, οὐτινος τὴν σκιαγραφίαν ἐν βραχεῖ ἀναγράφομεν· μέγας τὸν νοῦν, πολὺς τὴν φρόνησιν, θεράπων ὁ τρητὸς τῶν γραμμιάτων, φιλόανθρωπος καὶ ἐπικουρὸς τῶν πτωχῶν καὶ ἐν ταλαιπωρίαις τοῦ βίου διακειμένων, ὡς τοῦτο μαρτυρεῖ ἢ ἐπ' ἐσχάτων πολιτεία αὐτοῦ ἐν τῇ παρωλεθρία τοῦ Μεγάλου Ρεύματος.

Πῶς δὲ οἶδε πείθειν μετ' εὐφραδοῦς γλώσσης καὶ ἐνώνειν τὰ διεστῶτα, μικρὸν ἐκ πολλῶν ἔστω ἡμῖν ἡ πολιτεία αὐτοῦ, ἣν ἐπεδείξατο ἐν τῷ ζητήματι τῆς Σμύρνης, καθ' ὃ διὰ βραχείας αὐτοῦ εἰς τὰ ἐκείσε ἐπισκέψεως, ἐπήνεγκε τὴν συμφιλῶσιν τοῦ Μητροπολίτου Σμύρνης μετὰ τοῦ Νομάρχου.

Ὁ Δημητράκη Ἐφένδης Γειδουνιάς ἔχει τρεῖς μόνον ἀδελφὰς, ἐξ ὧν ὀλίγα τι νὰ ἀναγράφομεν περὶ τῆς μᾶς, δίκαιον ἔπαινον τῆς φιλομουσίας αὐτῆς καὶ ὡς οὐσης ἀκριβὲς ὁμολῶμα τοῦ ἀδελφοῦ, τῆς κυρίας Μαρίας Ἰβάνωφ. Γλυκεία καὶ χαριεσσα τὴν μορφήν ἢ κ. Μ. Ἰβάνωφ ἔχει ἐξ ἴσου ψυχὴν γενναίαν καὶ φιλόανθρωπον. Διὰ τῶν ἐνεργειῶν καὶ τῆς ἐννεύσεως τῶν τρόπων αὐτῆς, τὸ Παρθεναγωγεῖον Βουργιούκ-δερεὶ ὁλον ἐν

προάγεται, περὶ πολλοῦ δὲ ποιεῖται τὴν ἐθνικὴν μόρφωσιν καὶ διαπαιδαγώγησιν τῆς θηλείας νεότητος τοῦ προαστείου ἐκείνου, μεριμνῶσα περὶ τὰ ἐλάχιστα καὶ ὡς ἄλλη φιλόστοργος μήτηρ ἐνθαρρύνουσα διὰ τῶν συνεχῶν αὐτῆς ἐπισκέψεων εἰς τὸ Παρθεναγωγεῖον μετὰ σπανίας χάριτος τὸ τε προσωπικὸν ὡς καὶ τὴν μαθητιῶσαν νεότητα. Τῶν τοιούτων ὑπάρξεων ὁ βίος εἶναι σειρά ἀδιάλειπτος ἐνεργειῶν, ἱκανὴ δὲ τοῖς πολλοῖς ὑποτύπτωσις ἢ φιλομουσία καὶ φιλόανθρωπία αὐτῶν.

Ἡμεῖς κλειότες τὰς ὀλίγας ταύτας γραμμιάς, ἐξαιτούμεθα τὴν συγγνώμην τοῦ ἀνδρὸς ἐπὶ τῇ τόλμῃ ἡμῶν, ἀνακράζοντες ἐν χαρμονῇ ψυχῆς τοῦ οὐρανοβάμονος Ἀποστόλου τῶν ἐθνῶν Πύλου.

«Δόξα καὶ τιμὴ παντὶ τῷ ἐργαζομένῳ τὸ ἀγαθόν.»(*)

ΟΙ ΕΚΔΟΤΑΙ.

Η ΠΤΩΧΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Ἴδου ἡ πτωχὴ οἰκογένεια. Κατοικεῖ ἐν οἰκίσκῳ. Ἐπικρατεῖ χειμῶν, ἡ στέγη εἶναι κεκαλυμμένη ὑπὸ τῆς χιύνος, ἣς αἱ νιφάδες εἰσέρχονται καὶ ἐξέρχονται ἀκωλύτως καὶ ἐλευθέρως διὰ πολλῶν χαραγμαδῶν. Δὲν ὑπάρχουσιν οὔτε ἄρτος, οὔτε ἄνθραξ, ὁ πατὴρ ἦτο εἰς ἐργάτης φίλεργος, ἀλλὰ ὁ καιρὸς εἶναι ὀσμύς, δὲν ἔχει ἐργασίαν. Αἱ τρεῖς ἐργάζονται ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, μένει ἀπολελιθωμένος, καὶ αἱ ἄγριοι ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ εἶναι προσηλωμένοι εἰς τοὺς υἱοὺς καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, οἵτινες φωνάζουσι «ἄρτοι»,

(*) Ἡ σύνταξις τοῦ ἄρθρου τούτου ὀφείλεται εἰς τὸν ἐκ τῶν ἡμετέρων συνεργατῶν καὶ κἀλλιστον φίλον κ. Δ. Καλέμην.

πλάσματα χλωμὰ καὶ ἰσχνὰ ἔχοντα τὰ ὀστᾶ των καταβεβλημένα ὑπὸ τῆς πείνης, καὶ τοὺς ὀπίους προσμένει ὁ θάνατος, ἀπληστος καὶ μακινώδης. Ὁ μικρότερος υἱὸς βυζαίνει εἰσέτι, ἐν φύλλον ἀπέξηραμένον, τὸ ὅποιον κλαίει, φωνάζει, εἰς μάτην σφίγγον τοὺς ξηροὺς μαστοὺς τῆς μητρὸς αὐτοῦ, αἱ ὅποιοι ἀποποιῶνται τὸ ζωοποιὸν ἐκεῖνο ρευστόν. Ὁ πατὴρ καταρᾶται τοὺς βραχιόνάς του, οἵτινες δὲν δύνανται πλέον νὰ θρέψωσι τὴν οἰκογένειαν αὐτοῦ, δὲν γνωρίζω ποῖον αἰσθημα καταθλίβει αὐτόν, ποῖα σκέψις ἐπικρατεῖ ἐν τῷ νῷ αὐτοῦ, αἰσθάνεται ἑαυτὸν παραττόμενον εἰς τὰ σκόπη, καὶ τὰ σκόπη ταῦτα πλήρη φαντασμάτων, ἅτινα ψιθυρίζουσι φρικαλέα πράγματα εἰς τὸ οὖς αὐτοῦ. Αἴφνης, οἱ σθενόμενοι ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἀκτινοβολοῦσιν ὑπὸ ὑπερμέτρου χαρᾶς, ἐξέρχεται τοῦ δωματίου ἑξαλλος. Μετὰ τινος στιγμᾶς, ὅταν αἱ σκιαὶ τῆς νυκτὸς εἶναι διαδεδομένα ἐπὶ τοῦ Ὀκτιανοῦ εἰς ῥόχθος τῶν κυμάτων ἀκούεται, ἐν πρόσωπον ἀνθρώπινον φαίνεται εἰς τὴν θάλασσαν καὶ βυθίζεται τρεῖς καὶ τέλος καθίσταται ἄφαντον διὰ παντός, καὶ ἡ θάλασσα γαληνῆ ἐκ νέου ὡς πρὶν, ὁ δυστυχὴς πατὴρ δὲν αἰσθάνεται πλέον τὰς βραχάνους τῶν τέκνων αὐτοῦ, ἀναπαύεται διὰ πα. τίς. — Ἡ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν του φέρων εἰς τὰ τέκνα ἄρτον ἀγορασθέντα διὰ τοῦ ἐγκλήματος, ἀλλὰ ἡ ἀδιάλλακτος ἀνθρωπίνῃ δικαιοσύνη προεκτείνει τὴν σιδηρᾶν χεῖρα αὐτῆς, ἀποσπᾷ τὸν ἄρτον ἐκ τοῦ λαίμου καὶ τὸν σφύρει πύλαι μέλαινα χαλκοῦ ἀνοίγονται καὶ κλείονται ἐπ' αὐτοῦ, ἢ εἰς τὴν θάλασσαν ἢ εἰς τὸ δεσμοτήριον τῆς κοινωνίας, ὅπερ ἀδιάφορον, «Χαῖρε! ἤλιε χαίρετε, ἄστρα», ὡς τὸ ἔψαλλον ὁ Τουρῆαν. Μία ψυχὴ ναυαγεῖ, μία ψυχὴ καταποντίζεται, καὶ μετ' ἐκείνης μία οἰκογένεια. Τὰ πτηνὰ εἶχον ἐκτισημένην τὴν φωλεάν εἰς τοὺς κλάδους, ὁ πέλεκυς ἔκοψε τὸ δένδρον ἐκ τοῦ κορμοῦ του, τὰ πτηνὰ πετώσι καὶ πε-

ρίπτανται εἰς διάφορα μέρη τυχαίως εἰς τὰ σκόπη, καὶ φεῦ! ποῖαι παγίδες εἶναι ἐστημένοι, ποῖοι ἴστροι ὑπάρχουσι! Καὶ ἡ νεὰ μήτηρ ἀποθνήσκει, ἢ καταφεύγει εἰς τὴν αἰσχύνην, διότι πόσοι συλλέγουσιν ἐπὶ τοῦ βορβόρου τῆς αἰσχύνης τὸν ἄρτον ὃν ἡ ἐλεημοσύνη ἢ ἡ ἐργασία εἶχεν ἀρνηθῆ εἰς αὐτούς! Πάντοτε ἡ αὐτὴ ἱστορία Α! ἀθλία! . . .

Ἐκ τοῦ Ἀρμενικοῦ Μ. Κ. ΒΑΡΝΑΛΙΣ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΚΑΛΙΤΕΡΟΥ ΤΡΟΠΟΥ ΤΟΥ ΤΡΩΓΕΙΝ

Σοβαρώτατον ζήτημα, περὶ τοῦ ὁποῦ τοῦ δημόσιον οὐδὲως ἀσχολεῖται, ἐστὶ τὸ τῆς τροφῆς. Ἀπαντες γνωρίζουσι νὰ τρώωσι κατὰ τὸ μάλλον καὶ ἥττον καλῶς πόσον ὅμως περιορισμένους εἶναι ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐμφρώνως τρώοντων!

Δὲν πρόκειται ἐντυχθῆ περὶ γαστρονομικῶν συζητήσεων, ἀλλ' ἀπλῶς περὶ τοῦ καλλιτέρου τοῦ τρώγειν τρόπου. Τρώγειν ἐμφρώνως δὲν εἶναι συνώνυμον τῷ εὐχαριστεῖν ὀρέξεις λεπτάς, ἀλλὰ τῇ ὑγιεινῇ. Ἡ ἐπιστήμη τοῦ τρώγειν ἐστὶν ἐξασφάλις καλῆς ὑγείας.

Ἀσθνεῖτε, πορεύεσθε πρὸς τὸν ἱατρόν! Ὡ θελητικὴ ἀφέλεια! εἰς τὸ μαγειρεῖον ἔπρεπε κατὰ πρῶτον νὰ ὀράμητε.

Αἱ πλείους τῶν ἀσθενειῶν ἡμῶν προέρχονται ἐκ τοῦ στομάχου. Ὁ ἄρ' οὐ βρος ἐστὶν ἡ τροφή· τρέφεσθαι λογικῶς ἐστὶν ἀπομακρύνειν τὴν ἀσθένειαν διὰ τὸ μέλλον καὶ διὰ τὸ παρόν. Ἴδου τὸ πᾶν.

Καὶ τὸ πάντων περίεργον ὅτι ὑπάρχουσι πλεῖστοι, οἵτινες, γνωρίζοντες νὰ ἱππεύωσι, νὰ διασταυρῶσι τὸν σίδηρον ἐκ τοῦ σύνεργου, νὰ παίξωσι τὸ οὖιστ, τὰ πάντα νὰ συζητῶσι, νὰ ἀκολουθῶσι μετ' ἰδιαζούσης προσοχῆς τὴν φορὰν τοῦ χρηματιστηρίου, ἀγνοοῦσι μολαταῦτα ἐν τῷ αὐτῇ ἡλικίᾳ νὰ τρώωσιν οἱ δυστυχεῖς!

Ὁ Μασσαλιώτης δὲν τρώγει ὡς ὁ Παρισινός, οὔτε ὁ Ἐσκιμῶς ὡς ὁ Ἀρχὴ ἢ οὔτος ὡς ὁ Σίνης. Θὰ προσπαθῶμεν λαίπν, πρὸς

κοινόν ὄφελος νὰ δείξωμεν ἐν συντόμῳ τὴν ἐπιρροὴν ἐπιτηδείου τροφῆς ἐπὶ τῆς δημοσίας υγείας.

Τὸ ἀνθρώπινον σῶμα εἶναι μηχανή, πρέπει δὲ ἐπιμόνως νὰ τρέφωμεν αὐτὸ ἀναλόγως τῆς ἐργασίας αὐτῆς, ὡς τρέφουσιν ἀτμομηχανήν. Μόνον οἷα μηχανή, τοιαῦτα δὲ καὶ τροφή.

Ἴνα κινήσωσιν ἀτμομηχανήν τινα ρίπτουσιν ἀνθρακας· ἐὰν φθαρῆ, πρέπει νὰ τὴν στείλωμεν πρὸς τὸν μηχανικόν, πρὸς ἐπισκευήν· δὲν εἶναι βεβαίως δυνατὸν νὰ ἐπιδιορθωθῇ ἀπ' ἐαυτῆς. Ἡ ἀνθρωπίνη μηχανή εἶναι πολὺ ὑπερτέρα.

Ὁ ἄνθρωπος πληροῖ τὸν στόμαχον, ἵνα ζήσῃ, τοῦτέστι ἵνα κινήθῃ—καὶ συγχρόνως ἵνα ἐπισκευάσῃ ἐαυτὸν. Ἡ τροφή λοιπὸν, ἢ ὁ ἄνθρωπος λαμβάνει, ἐκπληροῖ δύο διακεκριμένας ἐργασίας· ἀπ' ἐνὸς ἐξασφαλίζει τὴν κανονικότητα τῶν κινήσεων τῶν ὀργάνων πρὸς παραγωγὴν ποσότητος δεδομένης ἐργασίας· ἀπ' ἐτέρου ἀναπληροῖ τὰς ἀπωλείας καὶ ρυθμίζει τὴν μηχανήν. Γνωρίζομεν δὲ ὅτι, ὅταν βλάβηται κατὰ πολὺ, συμβουλευόμεθα τὸν πρὸς τοῦτο κατάλληλον, τοῦτέστι τὸν ἰατρόν· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν εἶναι οὗτος ὁ δημιουργήσας αὐτήν, ἔπεται ὅτι ἀγνοεῖ εἰσέτι τὰ διάφορα ἐλατήρια καὶ θέλων νὰ ρυθμίσῃ τὸ σύνολον συμβαίνει πολλάκις νὰ ἐπιφέρῃ πλείστας ἐπικινδύνους διαταραξίς. «Ἄλλως τε ἔχομεν ὑπ' ὄψιν καὶ τὸ ὑπὸ τινος ἐμπείρου ἰατροῦ ἐπὶ τῆς πέψεως ρηθέν: «Ἄνευ προηγουμένης καὶ ἀκριβοῦς γνώσεως τῶν κινήσεων ἐν πάσῃ αὐτῶν τῇ λεπτολογίᾳ, ἐν πᾶσι τοῖς νόμοις αὐτῶν, ἐν τῇ ἱεραρχίᾳ αὐτῶν—ἡ ἰατρικὴ, μὸλην τὴν ἐντελεστάτην κλινικὴν ἐμπειρίαν ἐστὶν εἰσέτι... τυχαῖόν τι.»

Οὕτως ἡ τροφή ἔχει δύο διακεκριμένας λειτουργίας· ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει παγκόσμιος πανάκεια δύναται τις ἐκ τούτου νὰ συμπεράνη ὅτι ὁ ἄνθρωπος, ἵνα χαίρῃ ἀληθοῦς υγείας δεῖται ποικίλων φαγητῶν! τὰ φαγητὰ, ἅτινα, ὡς ὁ ἀνθραξ τῶν ἀτμομηχανῶν κανονίζουσι τὰς κινήσεις τῶν ὀργάνων, ἐπιτρέπουσιν ἡμῖν νὰ κινῶμεν τὸν βραχίονα ἢ τὴν κνήμην κατὰ βούλησιν· τὰ φαγητὰ, ἅτινα ἀποδίδουσι τὸ ἀπολεσθὲν ἐκ τοῦ σώματος.

Αἱ τροφαί, αἱ παρέχουσαι ἡμῖν τὴν στυμιαίαν ρώμην, τὴν ζωτικότητα, αἱ ἀναζω-

ογονοῦται, αἱ διπλασιάζουσι τέλος τὴν μηχανικὴν δύναμιν, ἢν κεκτήμεθα, καλοῦνται τροφαὶ ἀναπνευστικαί. Αὗται δὲν τρέφουσι κατὰ τὴν κυρίαν σημασίαν τῆς λέξεως, ἀλλὰ φέρουσιν εἰς τὸ αἷμα στοιχεῖα πρὸς καύσιν. Καὶ τῶνόντι. Ὅσάκις ἀναπνέομεν, πέμπομεν ἀέρα εἰς τὸ αἷμα διὰ μέσου τοῦ φυσητήρος, ὃν πνεύμονας καλοῦσιν, ὡς διὰ τοῦ φυσητήρος ἀναζωπυροῦμεν τὸ πῦρ τῆς ἐστίης.

Αἱ ἀναπνευστικαὶ τροφαὶ καὶ αἱ ἐρθραμένοι ὕλαι, αἱ ἀποπερατώσασαι ἤδη τὴν ἐκλυτῶν ἐργασίαν, σεσωρευμένα ἐν τῷ αἵματι καίονται· ἐκ τούτου δὲ προέρχεται ἀπ' ἐνὸς μὲν ἡ θερμότης αὕτη, ἡ διατηροῦσα σταθερὰν τὴν θερμοκρασίαν τοῦ ἀνθρώπου εἰς τριάκοντα καὶ ἑπτὰ βαθμοῦς, ἀπ' ἐτέρου δὲ ἡ ἐνεργητικότης, ἡ μηχανικὴ αὕτη δύναμις, ἥτις διαχέεται εἰς ἅπαντα τὸν ὀργανισμόν.

Ἡ καύσις καθίρει οὕτω τὸ σύστημα ἐκ τῶν ἐρθραμένων ὕλων, διότι μεταβάλλει αὐτὰς εἰς ἀέριον καὶ διώκει ἐκτὸς τοῦ σώματος διὰ τῶν πνευμόνων. Ἐὰν αἱ ἐρθραμένοι ὕλαι δὲν καῦσιν ἀρκούντως, δὲν σχηματίζονται πλέον ἀέρια διὰ τῆς κουρότητος αὐτῶν ἀσφαλῶς ἐξερχόμενα ἀλλὰ οὐρική καὶ οὐρικὸν ὄξύ, ἐξ ὧν ἡ νεφρίτις καὶ ἡ ἀρθρίτις. Οὕτω λοιπὸν, ὅσοι ἀρθριτικοί, μὴ ποιήσθε χρῆσιν πολλῶν οἴνων, πνευματωδῶν ποτῶν καὶ εὐκράτων ἀναπνευστικῶν τροφῶν· διότι διὰ τοῦ ἀέρος κακῶς καιόμεναι αἱ ἐρθραμένοι ὕλαι καὶ τὰ ποτὰ ἤθελον ἐπισωρευθῆ εἰς τοὺς νεφροὺς τὴν οὐροδόχον κύστιν, τὰς ἀρθρώσεις ἐὰν ὑποπέσητε εἰς τὴν κατάρχησιν ταύτην ταχέως ἀρξασθε τοῦ περιπάτου, ὅπως μεγάλη κόπωση ἐν ἀνοικτῷ ἀέρι ἐπιταχύνῃ τὴν ἀναπνοὴν καὶ καύσιν ταῦτα πάντα.

Παύσατε νὰ ἀναπνέητε, μὴ στέλλετε πλέον ἀέρα εἰς τοὺς πνεύμονας καὶ θὰ παραχθῇ τότε ἀποτέλεσμα ἀνάλογον πρὸς ἐκεῖνο, ὅπερ θὰ συνέβαιεν εἰς ἐστίαν ἐὰν κωλύσθη τὴν εἰσόδον τοῦ ἀέρος· τὸ πῦρ θὰ ἐσβεννύετο. Ἐνταῦθα αἱ καύσιμοι ὕλαι δὲν θὰ καίονται πλέον, ἡ ρώμη δὲν θὰ ἀναγεννᾷται. Ἀτμομηχανὴ στερουμένη τῆς θερμομαντικῆς ἐστίας παύει νὰ κινήται· ἀνθρωπίνη μηχανὴ παύει ἐπίσης· ὁ ἄνθρωπος ἀποθνήσκει.

(Ἀκολουθεῖ)

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΝΕΑΣ ΑΣΘΕΝΟΥΣ

ΛΛΛΛ

(Ἴδε τεῦχος Ζ΄.)

Πρὸ τῶν ἀπέριων τούτων κατηγοριῶν ἔμεινα ἐκπληκτος, καθότι ἡ καρδιά μου τοσοῦτον ἐπαλλεν, ὥστε κατ' ἀρχὰς μὴ ἦτο ἀδύνατον νὰ ἀποκριθῶ λέξιν. Ἐν τούτοις εὐθὺς ὡς ἔπαυσεν, ἔλαθον θάρρος καὶ εὐχαριστήσασα αὐτὴν διὰ τὴν μέριμνάν της, προερχομένην βεβαίως ὑπὸ τῶν ἐξαίρετων κλίσεων, ἀπεφάνθη εἰς αὐτήν, ὅτι ἡ συνείδησίς μου δὲν προστρίβει οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον σφάλμα, ὅτι μὴ ἔχουσα πολλὰ ἔτη ἵνα ζήσω, δὲν θέλω νὰ δώσω οὐδεμίαν προσοχὴν εἰς τὰς κακολογίας ταύτας καὶ ὅτι ἦλθον εἰς Μιρὰν, οὐχὶ ἵνα τύχω τῆς ἐγκρίσεως κοινωνίας ὅπως ξένης πρὸς με, ἀλλ' ἵνα διέλθω τὰς τελευταίας μου ἡμέρας ἀνέτως καὶ ταυτιζομένη πρὸς τὴν φύσιν. Ἀνέστη ὑπερηφάνως.—Χαίρει, τέκνον μου, εἴσθε ἐπὶ τοσοῦτον ἀνεξάρτητος, ὥστε θὰ ἦτο ἀδιακρισία νὰ ἀντισταθῇ τις περιπλέον.—Εἶτα δὲ ἐξῆλθεν ἀποτόμως.

Ἄθλιε κόσμε, μεστὲ μακρολογιῶν καὶ δυστυχιῶν! Δὲν ὑπάρχει γωνία τις, ἐνθα πτωχὸν πλῆσμα δυνήθῃ νὰ ἀποθάνῃ κατὰ τὴν θέλησίν του; Δυνατὸν, ὥστε νὰ μὴ ἔχω ἀρκετὸν δίκαιον, ἀλλὰ ἀνάγκη χρόνου, ἵνα τὸ μαντεύσῃ τις, ἐγὼ ὅμως δὲν ἔχω καιρὸν νὰ χάνω. Ἴσως θὰ ἦτο φρονιμώτερον νὰ μὴ καταφρονήσω τὴν γνώμην ἀλλὰ νὰ ὑποταχθῶ εἰς τὰς ἀπαιτήσεις του. Φρονιμώτερον μάλιστα, ἀλλὰ καὶ λυπηρὸν, καὶ ἡ λυπηρὰ αὕτη φρόνησις εἰς τί ὄφελει; Ποῖον πρᾶγμα μὲ ἀποκαθιστᾷ ἀποφρακτικὴν ὥστε νὰ μὲ ἐγκατακλίπωσι μόνον; Οὐδὲν τούτου κέρλιον ζήτω.

Ἐὰν ἦναι ἔνοχος πρὸς τί νὰ μέμφηται; Ἴσως ἡ μελαγχολία του προέρχεται ἐκ τούτου, ὅτι δηλαδὴ ἔχει νὰ αἰτιᾶται ἐαυτὸν, καθὼς ἡ ἡρεμία τῆς ψυχῆς μου ἐπιβεβαίωσεν τὴν ἀθωότητά μου. Ἀμρότεροι ἐγκαταλείψαμεν ζῶν διέφορον· ἀλλ' ἐγὼ οὔτε μετενόησα, οὔτε λυποῦμαι, ἴσως ἐκεῖνος αἰσθάνεται ἀμρότερα. Ἐπίσης ὁ θάνατός μας θὰ εἶναι ὁμοῖος, καὶ δικαίῳ λοιπὸν εἶναι ἐγκλημα νὰ μεταλλάξω λέξεις τινὰς μετ

αὐτοῦ; Οἱ ἀναχωροῦντες ἐμοῦ διὰ μακρὸν ταξείδιον ἐνόησε ἀπὸ τοῦ πρώτου σταθμοῦ συνδέοντα διὰ φιλίας, θὰ ψέξῃ τις λοιπὸν αὐτούς, διότι ἀπευθύνωσι τὸν λόγον πρὶν ἀνέλθωσι ἐπὶ τῆς ἀμάξης;

Τῆ 22.

Ὁ νέος ἀσθενὴς εὐρίσκετο ἐν τῷ βιβλιοπωλείῳ, εἰς ὃ μετέβην κατὰ τὴν πρώην ταύτην ἵνα ζητήσω τεμάχια τῆς μουσικῆς. Μὲ ἠρώτησεν ἐὰν ἤμην καλῶς κατὰ τὰς τελευταίας ταύτας ἡμέρας, καθ' ἃς δὲν μὲ εἶδεν εἰς Οὐασερμωέρ.

— Οὐχί, ἀπεκρίθην ἐρυθρωῦσα, ἀλλὰ δὲν εἶχον διάθεσιν νὰ ἐξέλθω.— Εἶτα δὲ ὠμιλήσαμεν περὶ τῆς μουσικῆς, ἢν ἀγαπᾷ ὑπερβολικῶς.

— Εἶχον δὲ καὶ φωνήν, ἥτις ἀπὸ τινος χρόνου εὐρίσκεται ἐν ἐκλείψει, ἔλεγε γελῶν.

Ὅτε ἐξῆλθωμεν, ἠθέλησα νὰ εἶπω αὐτῷ κατ' ἀρχὰς τὸ «χαίρει» καὶ νὰ μεταβῶ εἰς τὸν οἶκόν μου, ἀλλ' ἐντρέπομην διὰ ταύτην τὴν ἀνόητον πρᾶξιν μου καὶ ἐβόδισα παρ' αὐτῷ πορευομένη εἰς τὸν περίπατον. Ὁ ἥλιος ἦτο θαυμαστός· οἱ ἄνδρες ἐκράτουν ἀνὰ χεῖρας τὰ ἐπανωφόρια αὐτῶν, μερικὰ δὲ κίτρινα φύλλα ἀπεδείκνυον τὸ προσεγὲς τέλος τοῦ ἔκτωβριου. Ὅτε διήλθωμεν πρὸ τῶν καθισμάτων, ἐφ' ὧν εὐρίσκετο ἄπικσα ἢ κοινωνία τῶν ἀσθενῶν, ἀπεκατέστην εὐτυχὴς, ἐπειδὴ ἠσθάνομην ἐμαυτὴν εὐθυμῶν. Οἱ δὲ χαριεντισμοὶ μου ἐπροξένουν τὸν γέλωτα τοῦ συνοδωπέδρου μου, ὅπερ ἐξηρέθιζεν ἔτι πλείω τὸ θάρρος μου.— Καλοὶ ἄνθρωποι, ἔλεγε καθ' ἐκείνην, εὐρίσκετε ὄρθον νὰ σᾶς περιπαλῆ τις κακολογῶν ὑμᾶς, διότι ἀπολαύεται εὐτυχίας· μάθετε λοιπὸν καλῶς, ὅτι εἶμαι λίαν εὐτυχὴς, διότι δύναμαι ἀκόμη νὰ διαχύσω τελευταίαν ἀκτινα χαρῆς ἐπὶ τοῦ ὄχρου τούτου προσώπου τοῦ ἡμικεκλυμένου ὑπὸ τῶν σκιῶν τοῦ θανάτου.

Περιδιαβάσαμεν περὶ τοῦ μίαν ὥραν καὶ ἐν τούτοις οὐδεμίαν κόπωσην ἠσθάνθη. Τὰ χαρακτηριστικὰ του δὲν εἶναι οὔτε ἀνάλογα, οὔτε ἀξιωματώτα, ἀλλ' ὅταν διμυλῆ, τὸ βλέμμα του ἔχει τι τὸ λεπτὸν καὶ ρεμβασμοῦ, ὅπερ ἀποκαθιστῶσιν αὐτὸν ἐξάσιον. Ἐρχάνετο δὲ ὅτι ἔχει ἡ

λικίαν μόλις εἴκοσι καὶ ἐξ ἑπτῶν, εἰ δὲ εὐγενεῖς τῆσσι τοῦ ἀπεδείκνυσον, ὅτι ἐζήσεν ἐν τῇ ἐκλεκτῇ κοινότητι. Γνωρίζουσα δὲ τὸ ξενοδοχεῖον εἰς ὃ διέμενον, ἐζήτησα τὸν κατὰλογον τῶν ξένων ἕνα μὲθω τὸ ὄνομα αὐτοῦ. Κατὰ πάσαν δὲ πιθανότητα ἦτο ὁ κύριος Μορρίκ ἐκ Βιέννης.

Τῆ 26

Δύο ἡμέρας ἀνίκα . . . Ἡμῖν καταβέβλη- μένη καὶ ὡς ἐκ τούτου ἔμεινα ἐν τῷ δωματίῳ μου ἀνακηγνώσκουσα καὶ ἐξετάζουσα τὴν μουσικήν, ἀλλ' ἐν τούτοις καὶ ἡ μοναξία ἔχει τὰς ἀνιάρτας ὥρας τῆς.

Σήμερον δὲ, ἐπειδὴ ἠσθάνομην ἐαυτὴν καλῶς ἔχουσαν, ἐξήλθον. Τὸ πρῶτον δὲ πρόσωπον, ὅπερ συνήτησα ἦτο ὁ κ. Μορρίκ (ἦτο δὲ πράγματι αὐτὸ τὸ ὄνομά του, διότι ἤκουσα νὰ ἀποκαλῆται αὐτὸν οὕτω. Ἐμείναμεν δ' ἐπὶ πολὺ ἐφ' ἐνὸς ὁρακίου τοῦ κήπου τοῦ χειμῶνος, καθότι δὲν ἦτο θερμὸς ὁ καιρὸς ἕνα περιπατήσωμεν καὶ ἀλλαχού. Πρώτην ἤδη φράξιν ἠννόησα τὸ ὕψος τῆς σκέψεως, καθότι αἱ ἰδέαι μὲ ἐπὶ ἤρχοντο σωρηδὸν καὶ ἐξέφραζον αὐτὰς μετ' ἀπιστεῦτος εὐχερείας. Ὑπάρχουσι παρ' ἐμοὶ δύο διάφορα πνεύματα: τὸ μὲν ἐν ἐνθαρρυντικῶν, πλήρες ὀρθοῦ λόγου καὶ ἐνεργητικότητος, ὅπερ σπανίως ἀναφαίνεται, τὸ δὲ ἄλλο ἀπλοῦν καὶ δειλὸν διατελεῖ ἐκζητῶν καὶ δὲν τολμᾷ νὰ εἴπῃ λέξιν, ἐφ' ὅσον τὸ ἕτερον λάβῃ τὸν λόγον.

Ἀφήσασα δὲ ἐλεύθερον τὸν ἐκυτὸν μου εἰς τὸ πρῶτον, ἠρξάμην μακροῦ λόγου περὶ τοῦ φόβου τοῦ θανάτου, οὗτινος τὴν ἀποτύπωσιν, ἔβλεπέ τις ἐπὶ τοῦ ὄχρου προσώπου τοῦ μετ' ἐμοῦ συνδιαλεγόμενου. Ἐλισμόνησα τὰ περισσότερα τῶν ἐπιχειρημάτων μου, ἅτινα ἔφερον πρὸς ἀπόδειξιν τῶν λεγομένων μου, ἐκτὸς τῆς φράσεως μόνον ταύτης τοῦ δραματικοῦ ποιητοῦ Γκαίττε. «Ὑπὲρ τῆς ἀνθρώπου, ταύτῃσιν ἐν ἀγωνίᾳ διήλθον τὸν βίον».

Γ. ΠΟΛΥΧΡΟΝΙΑΔΗΣ.

Η ΓΕΝΕΒΙΕΦΗ

Κατὰ πρώτην ἤδη φράξιν ἐβύθισε τὸ ἐκυτοῦ βλέμμα εἰς τὴν ψυχὴν τῆς γυναικὸς ταύτης. Ἦν δὲ ὡς λάμψις φωτίζουσα ἄβυσσον. Καὶ αὐτὴ ἡ ἴδια διετέλει περίτρομος ἐπὶ τινι στιγμῇ, ἀλλ' ἦτο λίαν βραδείως.

Ὁ νεκρὸς ζωγράφος παρετήρησεν αὐτὸν ὡς κερκυνόπληκτος. Εἶχε καταλειφθῆ ὑπὸ φρίκης καὶ ἠσθάνετο ἐαυτὸν ὡς κρημνισθέντα ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ. Πέριξ δ' αὐτοῦ ἐνόμιζεν ὅτι ἤκουε τὸν γέλωτα τῶν καταδικῶν καὶ τοὺς μυκηθμοὺς τῆς καλῆσεως.

Δὲν εἶσθε ἰκανὴ ν' ἀγαπήτε, ἐπανάλαθεν ἀλλὰ διὰ τί ἐνεψυχώσατε τὰ αἰσθήματα ἀγνῆς καρδίας παραδιδόμενης πρὸς ὑμᾶς μεθ' ὅλου τοῦ πάθους καὶ τῆς ἀπειρίας τῆς νεότητος. Καὶ ἐπειδὴ αὐτὴ οὐδὲν εὗρασκε πρὸς ἀπάντησιν, ὁ νέος ἐξηκολούθησεν:

— Εἰσέτι δὲν ὑπάρχω ἀρκούντως μοχθηρὸς ὅπως εὐρῶ εὐχαρίστησιν γενόμενος τὸ πικρὸν γυναικὸς, αἱ ἡμέτεραι ἰδιοτροπία δύναται νὰ θείλωσιν ἕτερον τινι, ἀλλὰ δι' ἐμὲ, ἀπὸ τὴν σήμερον, εἶσθε ὄν ὅπως περιφρονῶ καὶ θέλω μισήσαι παρελθούσας τῆς μέθης εἰς ἣν με ἐβουθίσατε.

— Βερνάρδε! ἀνερώνησεν ἡ ὠρμία νέα γυνὴ παρὰφρος.

— Πονηρά!

— Εἶσθε ἐξαλλος!

— Μάλιστα, με ἠπατήσατε, με ὠθήσατε νὰ πιστεύσω ὅτι ἔχετε καρδίαν, καὶ δὲν ἔχετε νεῦρα καὶ αἰσθήσεις, ἐψεύσθητε!

Ἐρριζε μακρὴν αὐτοῦ τὸ πυξίον καὶ τὸ ξρεῖσμα καὶ ἀνέβη εἰς τὸ δωμάτιον μετὰ σπουδῆς.

Ἡ δὲ Βάνδα Β ὠρῶ εἶχεν ἀνορθωθῆ ἐπὶ τοῦ δέρματος τῆς πύργου ἐφ' οὗ ἦτο ἐξηπλωμένη μετὰ μεγάλης νοηλείας καὶ ἀγερωχίας συνάμα.

Ἡ ἀμαυρὰ μεγάλη διφθέρα αὐτῆς εἶχε καταπέσει ἀπὸ τοῦ ὤμου καὶ ὁ ὠρῆτος βραχίον αὐτῆς ἐξήρχετο λαμπρὸς ἀπὸ τῆς ἡγεμονικῆς περιβολῆς.

Ἐπὶ τοῦ ἐρείσματος αὐτῆς εὐρίσκειτο ἐν κατατάσει προσεδιάσματος τὸ ἀπεικόνισμα αὐτῆς, ὡς Ἀφροδίτης περιστοιχισμένης ὑπὸ ἐρωτῶν.

— Κύριε Περὶνε, εἶπε διὰ τῆς βαθείας, ἡδαιίας καὶ μαλθακῆς ὡς ἡ διφθέρα ἐφ' ἧς ἀνεπαύετο φωνῆς αὐτῆς, μου κατηγορεῖτε ἀδίκως!

— Ἐγώ, κατηγορῶ ὑμῶν ἀδίκως!

— Μάλιστα. Ἐὰν ἔλεγον πρὸς ὑμᾶς ὅτι οὐδὲν αἰσθημα τρέφω πρὸς ὑμᾶς, ἤθελεν εἶσθαι ἄλλο τι, ἀλλὰ περὶ τοῦ ὅτι δὲν εἶμαι ἰκανὴ πρὸς ἔρωτα, περὶ τοῦ ὅτι οὐδέποτε ἔλαβον γνῶσιν αὐτοῦ καὶ περὶ τοῦ ὅτι δὲν ἀγαπῶ ὑμᾶς περισσότερον πάντων ἐκείνων οὐτινες ὑπῆρχον πρὸ τῶν ποδῶν μου, τοῦτο παρῆχει ὑμῖν τὸ δικαίωμα ἕνα με καταδικάζετε;

— Ψεῦδος! ἀνεφώνησεν ὁ Βερνάρδος· ἐστὲ λοιπὸν εὐλακρῆς, τέλος, καὶ εἴπατέ μοι εἰς τίνα χορὸν μοὶ ἐδώκατε ἐλπίδας ὅς δὲν ἠδύνασθε νὰ πραγματωσῆτε; Ἐπειδὴ ὅμως δὲν εἶσθε γυνὴ, ἀλλὰ ἔμπουσα, θεὰ, τοκογλύφος σκεπτομένη μόνον νὰ κερδίσητε ἐκ τῶν θελημάτων.

* *

Κατὰ τὴν στιγμῇν ταύτην αὐτὴ ἔδειξε πάραυτα τὸ ἀληθὲς πρόσωπον αὐτῆς. Τὸ ποσώπειτον εἶχε καταπέσει, τὰ χεῖλη ἀνεκινούντο σπασμωδικῶς, εἰ ὄρθαλοι ἠκτινοβόλουν ὡς λυκαίνης καὶ οἱ ὀδόντες αὐτῆς ἔτριον.

Διήλθε τὸν περιβόλον, ἐπήδησεν ὑπεράνω τοῦ φραγμοῦ, ἔτριξε διὰ μέσου τῶν ἀγρῶν καὶ ἔστη ἐπὶ τέλους εἰς τὸν μέγαν σταυρὸν ὅπως ἀναπνεύσῃ.

Ἡ ἔσπερα κατήρχετο βαθμῆδὸν ἐπὶ τῆς ἀνεθύσης πεδιάδος.

Ὁ Βερνάρδος ἔρριψεν ἐν τελευταῖον βλέμμα ἐπὶ τῶν ἐξωστῶν τοῦ πύργου οὐτινες προσέκλινον ἐπὶ τῶν σκερῶν αἰγείρων, ἔπειτα ἐξηπλώθη ἐπὶ τοῦ χόρτου, ἐπὶ τῆς ὄχθης ἐνὸς ρύακος.

Ἐκρύψε τὸ ἐκυτοῦ πρόσωπον ἐντὸς τῶν χειρῶν καὶ προσεπάθησεν ἕνα περισυλλέξῃ τὰς ἐαυτοῦ ἰδέας. Οἱ κρόταφοι αὐτοῦ ἔπαλλον, εἰ δὲ ὄρθαλοι ἐπληρῶντο δακρῶν.

Ὁ τε δ' ἠγειρε τὴν κεφαλὴν νεκρῆς τῆς ἴστατο πρὸ αὐτοῦ ὀρθία, καὶ παρετήρει αὐτὸν μετὰ σιωπηλῆς συμπαιθείας. Ἦτο δὲ φάντασμα τι εὐγε-

νὲς καὶ παρθενικὸν, πλήρες ἠδέος καὶ ἐπαγωγῶ θελητήρου, καὶ ται φέρον ἀπλοῦν ἔνδυμα, ὅπερ ἦτο σχεδὸν ἔνδυμα χωρικῆς. Αὐτὴ ἠρρυθρίασε καὶ ἠθελήσε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἐαυτῆς ὁδόν.

— Σύγγνωτε, δεσποινὶς Γενεβιέφη εἶπεν ὁ Βερνάρδος, ἀλλὰ μὲ φαίνεσθε συγκεκινημένη διὰ τὴν τύχην μου καὶ τοῦτο με καθίστησι προπέτην ἕν' ἀποτεινῶ πρὸς ὑμᾶς τὸν λόγον.

Εἶχεν ἐγερθῆ καὶ εἶχεν ἀποσύρει τὸν ἐκυτοῦ πῖλον.

— Φαίνεσθε δυστυχῆς, κύριε, εἶπεν ἡ ὠρμία ἀγνωστος.

— Ἡμῖν, ἀπήνησεν οὗτος, ἀλλὰ κατὰ τὴν στιγμῇν ταύτην δὲν εἶμαι δυστυχῆς πλέον, προσέθηκε μετὰ ζωρότητος.

Ἡ νεκρὸς τρομάξασα ὀλίγον ἐκ τοῦ τρόπου τούτου, ἀπέστρεψε καὶ προσεποιήθη ὅτι ἤθελε νὰ ἀναχωρήσῃ· ἀλλ' ὁ Βερνάρδος προέλαβε τὸ κίνημα αὐτῆς.

— Δύναμαι νὰ συνοδεύσω ὑμᾶς μέχρι τῆς ὑμετέρας οἰκίας, ἠρώτησε, πρὸς τὰς γονεῦσιν ὑμῶν;

— Ἀλλὰ διατί οὐχί!

Ἐβάδισαν παραπλεύρως ἐπὶ τῆς στενῆς ἀτραποῦ μετὰ τῶν χρυσαδῶν στάξεων καὶ τῶν δι' ὠρμαζουσῶν σταφυλῶν κεκαλυμμένων ἀμπέλων.

— Ἐχετε εἰσέτι τοὺς γονεῖς ὑμῶν; ἠρώτησεν ὁ ζωγράφος.

— Μάλιστα, θεῖα χάριτι! ἀπήνησεν ἡ νεκρὸς, καὶ ὑμεῖς;

— Ἐγώ εἰσέτι τὴν μητέρα μου. Ὁ δὲ πατήρ μου ἦτο ἀξιώματικὸς, καὶ ἐφρονεῖθη ἐν τῷ τελευταίῳ πολέμῳ.

— Καὶ ὁ πατήρ μου ἐπίσης εὐρίσκειτο ὑπὸ τὰ ὄπλα. Εἶναι διδάσκαλος τοῦ χωρίου τούτου.

— Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ ἐρωτήσω ὑμᾶς τὸ ὑμέτερον ὄνομα, ἐξηκολούθησεν ὁ νεκρὸς· ἐγὼ εἶμι ζωγράφος καὶ ὀνομάζομαι Βερνάρδος Περὶνος.

— Τὸ ὄνομά μου; Γενεβιέφη Μακρῶ.

— Εἶσθε ἀπόγονος τοῦ διασῆμου στρατηγῶ;

— Ἀλλ' οὐχί, ἀπήνησεν ἡ Γενεβιέφη ὑπομειδιῶσα. Ἐν τούτῳ ὁ ἀκρίτος μου, ὑπερήκου-

σε καὶ αὐτὸς ἐπίσης εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ τὸν Αὐτοκράτορα, ἦτο δὲ γρεναδιέρος τῆς αυτοκρατορικῆς φρουρᾶς ἐν Ἐυλώ, Σμόλενσκ καὶ Οὐατερλώ.

Οὕτω δὲ συνδιαλεγόμενοι, εἶχον φθάσει εἰς τὸ χωρίον καὶ πρὸ τῆς μικρᾶς οἰκίας τοῦ διδασκάλου, μετὰ τῆς ἐρυθρᾶς στέγης αὐτῆς, τῶν φωλεῶν τῶν χελιδόνων καὶ τῶν δενδρостоιχιῶν κεκαλυμμένων διὰ ροδακίνων καὶ ἀπίων.

Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Μαριώ ὑπεδέχθησαν εὐκρινῶς τὸν ζωγράφον, καὶ ἐνῶ ἡ Γενεβιέρη παρεσκεύαζε τὸν καφέν, ὁ διδάσκαλος ἔδειξεν αὐτῇ τὴν πρωσικὴν σφαῖραν, ἣν ὁ γρεναδιέρος τοῦ Ναπολέοντος εἶχε κομίσει ἐξ Οὐατερλώ. Ἦτο δ' αὕτη ἀνιρτημένη ἐπὶ τοῦ τίχου, ἐν θήκῃ ὡς καμῆλιον ὑπὸ τὴν εἰκόνα τοῦ Αὐτοκράτορος.

Τῇ ἰδίᾳ ἐσπέρη, εἰς χωρικὸς μετέβη ἕνα ζῆ τῆσιν τὰ πράγματα τοῦ ζωγράφου εἰς τὸν πύργον, καὶ ὁ Βερνάρδος Περνίος παρηγορηθεὶς ἤδη κατώκησεν ἐν μικρῷ τινι δωματίῳ ὑπὸ τὴν στέγην, ἣν ὁ δηλοδιδάσκαλος εἶχε παρχωρήσει πρὸς αὐτόν. Ἰδιότατο ἐκεῖσε τὸν ἀκρίβαντα αὐτοῦ καὶ ἤρξατο τῆς ἐργασίας διακοπτόμενος ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν, ὅπως παρατηρῆ διὰ μέσου τῶν πρασίμων παραπετασμάτων τὴν Γενεβιέρην μεταβαλίουσαν ἔν' ἀμέλει τὴν ἀγελάδα, νὰ θρέψῃ τὰς ὄρνιθας ἢ ἐξαπλώσῃ τὰ ἀσπρόρουχα.

Πρωίαν τινὰ, ὁ Βερνάρδος διεσχόμενος πρὸ τῆς σχολῆς ἤκουσε τῆς φωνῆς τῆς νεάνιδος εὐκρινῶς, καὶ ἔστη. Διηγείτο δ' αὕτη τὴν εἰς Αὐγυπτον ἐκστρατείαν πρὸς τὰ μικρὰ κοράσια καθήμενα ἐπὶ τῶν ἐδωλίων ἀπέναντι αὐτῆς.

— Χαίρετε! ἐφώνησε πρὸς αὐτὴν ὁ Βερνάρδος διὰ τοῦ παραθύρου. Ἄλλ' ὅποια περιέργως ἰδέα τὸ ἐμίλειν πρὸς τὰς μικρὰς ταύτας πολίτιδας περὶ πολέμου καὶ ἡρωικῶν γεγονότων;

— Τοῦτο γίνεται μετὰ προθέσεως, ἀπήντησεν, ὅλαι αὐταὶ αἱ μικραὶ κόραι ἢ τοῦλάχιστον πλεῖστοι αὐτῶν ἔσονται σωτήρια μίαν ἡμέραν· καὶ τότε θέλουσι διδάξαι τὰ ἑαυτῶν τέκνα ν' ἀγαπῶσι τὴν πατρίδα αὐτῶν καὶ τηρῶσι τὴν μνήμην τῶν ἡρώων αὐτῆς.

— Ἐχετε δίκαιον.

Παραποθέντος τοῦ μαθημάτις ἡ νεανὶς ὕψωσε πρὸς τὸ κἀνιστρον πλῆρες βερυκόκκων.

Πάραυτα δὲ, ὅλαι ἐκεῖναι αἱ εὐκρινεῖς φωναὶ τῶν παιδίων ἀντήχησαν ὁμοφώνως, καὶ τὰ μικρὰ κοράσια περιεκύκλωσαν καὶ ἔσυρον αὐτὴν ἀπὸ τῆς ἐσθῆτος. Ὁ δὲ ζωγράφος, ἐκπλαγεὶς ἐκ τοῦ θαύματος τούτου ἐποιήσατο ἐν σχεδίασμα ἐπὶ τοῦ λευκώματος.

— Γινώσκετε πῶς μοὶ ἐφάνητε ἤδη! εἶπε πρὸς τὴν Γενεβιέρην, ὅτε αὕτη ἐξῆλθε τῆς σχολῆς.

Αὕτη δ' ὕψωσε τοὺς ὤμους καὶ ἐμειδίσα.

— Ὡς ἡ ἐνδοξὸς Περθίνος περιστοχυομένη παρ' ἀγγέλων, ἐξικολούθησε.—θέλω ζωγραφῆσαι τρεῖς μεθ' ὅλων τῶν μικρῶν αὐτῶν, ἢ δὲ εἰκὼν αὕτη ἔσεται ὡς ἡ τῆς Παναγίας μετὰ τῶν Ἀποστόλων.

— Ἀλλὰ θὰ ἦναι ἀμάρτημα!

— Ὅπως εἴσθε ἀφελῆς! Ἀλλὰ πάντες εἰ Ἰταλοὶ ποιηταὶ καὶ πρῶτος ὁ Ραφαήλ, ἔδωκεν εἰς τὰς εἰκόνας τῆς Παναγίας τὰ χαρακτηριστικὰ προσώπων, ἀπερ ἀπῆντων συνεχῶς ἐν καλύβῃ τινὶ ἢ χωρδίῳ.

— Ἐὰν ἐπιμένητε ἀπολύτως.

Τοῦ γέροντος Μαρσῶ μὴ ἀντιστάντος, ὁ Βερνάρδος ἠτοίμασεν ἀμέσως μέγαν πέπλον καὶ ἤρξατο τοῦ ἔργου αὐθημερόν. Αἱ ὄραι ἐκεῖναι ὑπῆρχον ὠραῖαι καθ' ἃς ἡ Γενεβιέρη ἐκθήτο ἐπὶ τῆς ἔδρας περιστοιχομένη ὑπὸ τῶν Χερουβίμ ἐκείνων.

Ὅτε δ' ἐπερατώθη ἡ εἰκὼν καὶ ἡ νεανὶς παρετήρησεν αὐτὴν ὀρθία, σιωπηλὴ ἐκ θαυμασμοῦ, ἐδράξατο ἀμέσως τῆς χειρὸς αὐτῆς.

— Ἡ εἰκὼν αὕτη, εἶπεν, ὑπάρχει δῶρον ἐφειλόμενον πρὸς ὑμᾶς, διότι μ' ἐσώσατε.

— Πῶς;

— Μ' ἐσώσατε τῆς δουλείας μιᾶς γυναικὸς διεφθαρμένης, θέλετε νὰ πράξητέ τι πλέον;

— Ὅ,τι ἤθελε μοὶ εἶσθαι δυνατόν.

— Λιπὸν! ἐστὲ γυνὴ μου Γενεβιέρη!

— Μ' ἀγαπᾶτε λιπὸν; ἠρώτησεν αὕτη κατὰστασα ὑπέρβρος.

Ἄντι πάσης ἀπαντήσεως, εἴλκυσε αὐτὴν

πρὸς ἑαυτὸν, καὶ ὁ πρῶτος ἀσπασμὸς ὄν ἀντήλαξαν ἤνωσεν αὐτοὺς διὰ παντός.

Τῇ ἑορτῇ τῆς Παναγίας ἡ εἰκὼν ἐτέθη ἐπισημῶς ἐν τῇ μικρῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ χωρίου, καὶ μετὰ τὴν εὐλογίαν αὐτῆς ὁ ἱερεὺς ἀνήγγειλε τὸν προσεχῆ γάμον τοῦ νέου ζωγράφου μετὰ τῆς θυγατρὸς τοῦ διδασκάλου. Ἐνῶ δὲ ἐν τῷ ἱερῷ τόπῳ ἔλαμπον ἔτι τὰ φῶτα, τὸ λιθανωτὴν ἀνήρχετο πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὸ ὄργανον τῆς ἐκκλησίας ἀντήχη, τὸ εὐτυχὲς ζεῦγος ἐπανήρχετο εἰς τὴν οἰκίαν.

— Δὲν εἶναι μόνον ἑορτὴ, ἀλλὰ προσέτι καὶ μεγάλη ἡμέρα σήμερον, εἶπεν ὁ Βερνάρδος χαμηλοφώνως.

— Δὲν ἐλσημόνησα αὐτὴν, ἀπήντησεν ἡ Γενεβιέρη.

Ὅτε δ' ὁ νεανίας εἰσῆλθεν εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν, παρετήρησε τὸ ἀπεικόνισμα τοῦ Αὐτοκράτορος δαφνηστεφῆς καὶ περιστοιχομένου δι' ἀνθῆων τοῦ ἀγροῦ.

Μετὰ ἕνα μῆνα βραδύτερον, ἐπικρατούσης ὠραίας ἡμέρας τοῦ Σεπτεμβρίου, ἡ Βάνδα Βουρζῦ, συνεδευομένη ὑπὸ ἵπποκόμου, διήρχετο τὸ χωρίον ἐφιππος. Οἱ κώδωνες ἀντήχουν ὡσεὶ ἀναγγέλλοντες εἰς τὸν κόσμον χαραιοῖν τι ἀγεῖμα.

Ἡ Βάνδη ἐσταμάτησε τὸν ἵππον αὐτῆς.

— Γάμος τελεῖται, ἀπήντησεν ὁ ἵπποκόμος.

Τῇ ἰδίᾳ δὲ στιγμῇ ἠναίχθη ἡ θύρα τῆς ἐκκλησίας καὶ ἐξῆλθεν ὁ Βερνάρδος κρατῶν τὴν Γενεβιέρην ἀπὸ τοῦ βραχίονος.

Ἡ Βάνδη κατέστη κάτωχος, ἐκτύπησε τὸν ἑαυτῆς ἵππον καὶ ἐγένετο ἄφροντος.

Γ. ΠΟΛΥΧΡΟΝΙΑΔΗΣ.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

Η ΨΥΧΟΡΡΑΓΟΥΣΑ

Oierra, addio addio valle di pianti

Aida

Ἄχ, πῶς θὰ μείνη ἄνοιωτο
Αὐτὸ, αὐτὸ τὸ σῶμα!
Πνοή, τοῦ πάντα βάλσαμο
Καὶ ὄρσο στὴ καρδίᾳ
Ἐσχόρπαι τοῦ μύρωνε·
Τὸ σκουλικιασμένο χῶμα...
Αὐτὸ, αὐτὸ θὰ ἐνδύθῃ
Τοῦ χάρου τὴν ποδιά;

Σ' ἀχαρι Ἄδη ἀχόρταγο
Σὲ θλωμένον ἄδη,
Π' ἀντίς τοῦ ρόδου μύρωμα
Τ' ἀνθῶ ἀμυγδαλιάς
Κυπαρισσιὰ μοιρολογᾶ
Τὸ ἄλοιωτο σκοτάδι·
Μὴ 'κεῖ γιὰ εἰκόνα θὰ σταθῇ
Καμμιάς τριανταφυλλιάς;

Αὐτὸ τὸ βλέμμα τὸ ἱλαρὸ
Π' ἀκόμα σπίνες ρίχνει
Χίλιους, ὦ θεέ μου, ν' ἄδινες
Ἄδης θὰ φωτισθοῦν.
Μὴ τάχα τοῦ ἐγράφθηκε
Τόσαι νὰ γίνουσι λύχνοι
Ἐκεῖ, νὰ λάμψ' ὁ Τάρταρος
Σκότῃ νὰ σκορπισθοῦν;

Ἡ μὲ αὕτη τὴν ἥσυχη
Τὴν σιγανὴ πνοή τῆς
Τώρα τοῦ πέρνει ἄνοιωτα
Γιὰ δὲς, γλυκὰ, γλυκὰ,
Δὲν λὲς πῶς τ' ἀποφάσσει
Ἄμα βγῆ ἡ ψυχὴ τῆς

Μαζή μ' αὐτὴν νὰ στερηθῆ
Κι' ἡ φύσις τ' ἀγχιῶ;

Το γέλιο αὐτό... ἄχ! ποιά καρδιά
Δὲν θ' ἄκαμνε κομμάτια!
Ποιά στήθια θ' ἀνεσβύουνε
Χωρὶς νὰ ραγιθοῦν...
Περίγελο ἀπόκρυφο
Ἄπ' τῆς ψυχῆς τὰ μάτια
Στὸν κόσμον στὴ μακιοῦτητα
Γι' αὐτὸ ποῦ θὰ σβυθοῦν.

Τὴν ὄψι αὐτὴ τὴν κήρινη
Τὴν χλωμιασμένη ὄψι
Πόσες ἂν βλέπῃν ροδιῆς
Δὲν θὲ νὰ μαρθοῦν;
Ποῖς τὸν οὐράνιο ἀνθὸ
Δὲν θὰ τρεχε νὰ κόψῃ,
Ποιοὶ οὐρανοὶ στὸ χρωμά της
Δὲν ἤθελε βαφοῦν;

Μὰ τί ὄφελος! Τί ὄφελος
Ἡ χάρις σου ἡ πόση
Παρθένε, εἶνε ἄχαρο
Λουλοῦδι θλιβερό,
Ὅπου τ' ἄγνός σου μέτωπο
Σκληρὰ θὰ στεφανώσῃ
Γιὰ νὰ σὲ φέρῃ μάρτυρα
Στοῦ Πλάστου τὸν χορὸ.

Ἐν Ἀρτάκη 1887.

ΦΙΛΑΛΗΘΗΣ Ε. ΕΥΓΕΝΗΣ.

ΜΟΔΑΙΣ

Ἡ ἀχαλινωτος θεὰ
μὲ τὴν πολὺν της χάρι
σὲ ὄλο πλέον ἔβαλε
τὸν κόσμον χαλινάρι.

Μὰ τοῦτο ἔκαμνε εἰθὺς
νὰ ζητηθοῦν καὶ σέλαις,
καὶ τὰ τουρνούργια ἔδωσε
ἢ μόδα εἰς τῆς κοπέλαις.

Κοπέλαι ὄπου ἔφεραν
λησταὶ τῆς Ἰσπανίας
χωρὶς ἴν τροπὴ τὰ φέρτωσε
κι' αὐτὰ εἰς τὰς κυρίας.

Γι' αὐτὸ καὶ ὄλαις ἢ κορταὶς
γενηῖκαν γρεαδιέροι
κι' ἀψυλαὶς δὲν ἔβρισκονε
σ' τὸν κόσμον πλέον ταίρι.

Δὲν διακρύβει πιά καρεὶς
τὴν μὴ ἀπὸ τῆν ἄλλη
ὄλαις εἰς τὸ δρόμον φαίρονται
ἀπὸ γενιὰ μὲ γὰλη

Ὅλαις Σπαρτοῦλαις εὐμορφαις,
ἀπ' τὴν Ἀνδαλουσία
καὶ ἡ μαμὴ ἢ Κουτσουμποῦ
κι' αὐτὴ Ντόνα Μαρία.

Κορτεσομεν εἰς ἀράξωμεν
εἰς τῆς φτώχειας τὸ λιμέρι
κι' ἢ μὴ κανάρι γίνεται
κι' ἢ ἄλλη περιστέρι

Εἰς τὸ δικὸ μας τὸν καιρὸ
δὲν εἶχε καπελλίγια
εἶχε μοράχα τὰ μαλλίγια
πλεγμένα μὲ τὰ κρόγια,

Ἦτανε μόδα ταπεινὴ
εἰς ὄλο τὸ ἐσνάφι
ἀλλὰ δὲν ἔμενε καμμὴ
κοπέλαι εἰς τὸ ράφι

ἢ σημεριναὶς γυρεοῦνε
τὸν κόσμον νὰ μαγεύθωνε
καὶ μὴτε ἓνα Ἰσπανὸ
ποτὲ δὲν θὰ ληστεύσωνε

Φωνὴ μὴ βγάλει, χάθηκες
καὶ κάτω τ' ἄρματά σου
ἢ τὸ πουργί σου ἄπιστε
ἢ τὴν θερμὴν καρδίαν σου.

ΤΗΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΑΙ Ή.

... Τ' ὄνομά μου; .. Μὴ ζητήσης νὰ τὸ μάθης δεσποινίς
πιστευσὸν με ἕως τώρα δὲν τὸ ἔμαθε καρεὶς...
Ὅλοι ἀπατῶνται, ὄλοι εἰς αὐτὴ, καλή μου φίλη
τ' ὄνομά μου τὸ προφέρουν τῆς σιγῆς τὰ μαῦρα χεῖλη...

Ἄπορεὶς εἰς ὅτι βλέπεις! Καὶ τ' ἀπέδειξας, ἰδοῦ...
ἐξετάζουσι τί εἶνε ὑποκάτω τῆς σποδοῦ...
Καὶ εἰς τὴν ἐξέτασιν σου γρίφοι μέγα ἀπατηῶσα
εἰ ἔρωτάς π.λην τίς νὰ δώσῃ τὴν ἀπάντησιν; Ἡ γ.λώσσα;

Τὸ μεμαρμιένον ἄρθος δυστυχῶς δὲν ἀπατᾷ...
Εἰς τοῦ Οἰτρανοῦ τὴν θλίψιν ἂν ὁ κεραυνὸς βροτᾷ
κι' εἰς ἐμὲ θὰ ἀπατήσῃς ὦ! εὐγενεστάτη κόρη,
στεναγμούς... ἀλλ' οὐδὲν πλέον., ὥστε μάτην μὴ ἀπόρει.

Ἄπορεὶς εἶν τὸ ἔαρ βαρὺς ἔγειρε χεμιών!...
Τὸ παρέσυρεν ἐν βία ταχὺς ρυαξ στεναγμῶν
Κ' ἐν μῆ σιγμῇ τὸ ἄρθος μετετρέπη εἰς χιόνα
κι' ἀντικαθιστᾷ τὴν θλίψιν τὴν γ.λκειαὶν ἀηδόνα...

Ἐπανσαν νὰ παίξουν πλέον εἰς τὸ στήθος οἱ παλιμοὶ...
Ἦδη ἐν αὐτῷ ὁ πόρος μ' ἀναμνήσεις πολεμεῖ...
Κι' ὁ ἄγῶν δὲν περατοῦται... ἀλλὰ πάντοτε προβαίνει
κι' ἄγῶς ὅποιον μέλλον τὸ παρὸν μου ἀναμένει...

Τ' ὄνομά μου ὁμοιάζει μακρὰν ῥυκτα ζοφεράν...
Εἶνε φάσμα ὁδηγόν του ἔχον ἄγριον βορρᾶν...
Διὰ τοῦτο σοὶ τὸ εἶπον: « νὰ τὸ μάθης μὴ ζητήσης »,
καὶ τοιαύτας, τὸ γρωρίζω, σὸ δὲν ἔχεις ἀπαιτήσεις.

Ναὶ δὲν θέλω νὰ ἠξεύρης τὸ πικρὸν μου μυστικόν...
Ἄν ἐγὼ μακρὰν τῆς τύφης ἐν τῷ ρεμβασμῷ οἰκῶν,
λησιμονῶ τὸν κόσμον ὄλον κ' αἰωνίως βλέπω κάτω...
μὴπως μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον ἐγκλημα ἢ σφάλμα πράττω;

Εἶν ὁ βλος μου διακρύβων ποταμοῦς! Τί ὠφελεῖ
εἰς ἐμὲ ὁ ἔρωσ πλέον... ἢ νεότης ἢ τρελλή;
Ἄγῶς εἶμαι νεκροθάπτης τῆς ἰδίας μου καρδίας
ποίας ἐντυπώσεις δίδει εἰς ἐμὲ ὁ ἔρωσ ποίας;...

...Καὶ ἀκόμη τ' ὄνομά μου, δεσποσύνη ἔρωτάς!
Ἄλλὰ στράφητι καὶ ἴδε τεθλιμμένους ποιητάς...
Καθὼς τούτων θολωμένος εἶν ὁ βλος μου ἐπίσης
καὶ θὰ μάθης τ' ὄνομά μου ἐὰν τούτους ἐρωτήσης...

ΠΟΙΚΙΛΑ

Μεταξύ δύο διευθυντών, οίτινες επάλαισαν κατὰ τῶν κυνικῶν καυμάτων θαρραλέως.

— Ποίας προσόδους ἔσχετε χθές;

— Ἐγὼ, τίποτε, μὲ τὴν τρομερὰν αὐτὴν ζέστην, καὶ σεις;

— Ἐγὼ, ἀπολύτως τίποτε.

— Καὶ ἐν τούτοις λέγουσιν ὅτι ὁ ἥλιος φωτίζει δι' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους!

Ἐσχατόγηρος ἐννεήκοντα καὶ δύο ἐτῶν πρὸς σεβασμίαν κυρίαν «νεωτέρα» κατὰ ἕξ μῆνας:

— Ἄ! ἀγαπητὴ κυρία, δὲν εἴμεθα πλέον νέοι!

Ἡ δὲ γρχία μορφάσασα:

— Ὅμιλεῖτε δι' ὑμᾶς! εἶπε.

ΑΙΝΙΓΜΑ Η΄.

Δύο μόνον ἔχω συλλαβὰς, κ' ἡ κάθε μίαν μόνη ἔχει κι' ἀπ' ἓνα ὄνομα ποῦ ὄν τι φανερόνει.

Τὸ πρῶτό μου μὴν τὸ ζητῆς σ' αὐτὴ τὴν ἐπο-
[χὴ σου,

ἀλλὰ σ' ἐκείνην ποῦ ποτὲ ἦσαν οἱ προγονοὶ σου. Θεὸς τις ἦμην, πλὴν οὐχὶ καὶ τόσον τιμημένος καὶ στὴ μορφῇ δὲν ἦμουνα ὠραῖα καμωμένος.

Τὸ δευτέρό μου ζήτηστο εἰς ὅποιον θέλεις χρόνον πλὴν φύγε ἀπ' τὰ μένκεν ἂν μὲ ἰδῆς καὶ μόνον.

Τὴν ὄψιν εἶμαι φοβερὸς καὶ ἄγριος συνάμικ
κι' ἂν πέσης εἰς τὰ χέρια μου θὰ χύσης μαῦρον

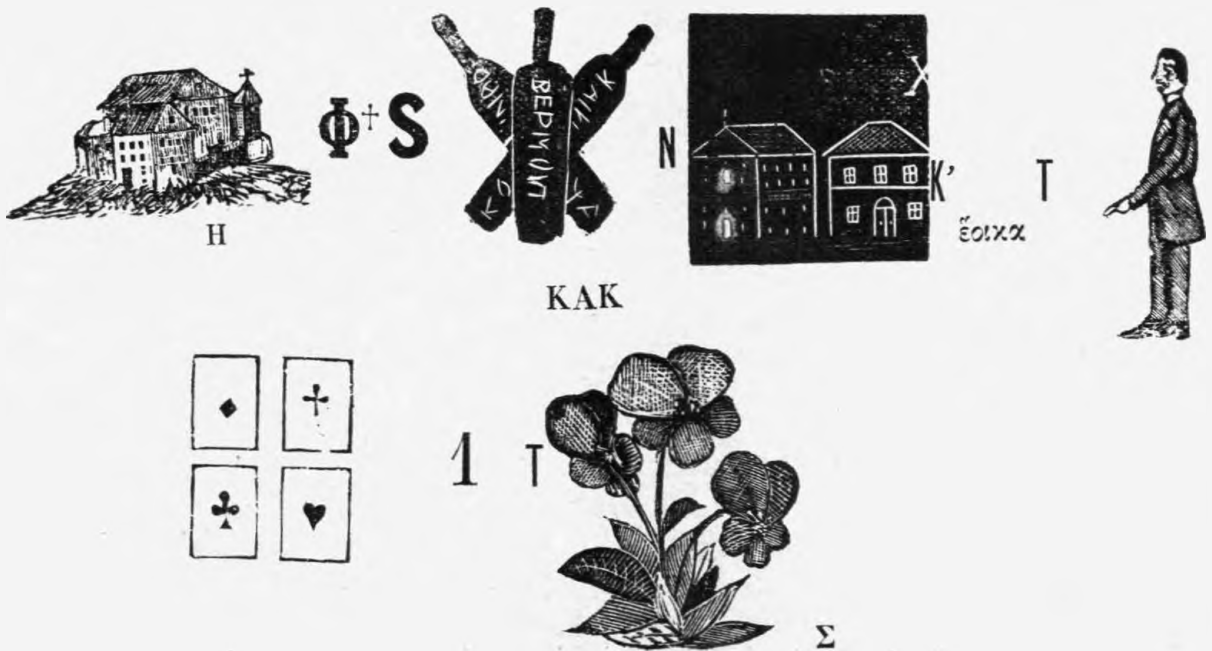
[κλάμα.

Τὸ ὄλον σὲν τὸ δεύτερο μου εἶναι καμωμένο, πλεῖν κεῖνό 'ταν ἀόριστο αὐτὸ δ' εἶν' ὠρισμένο.

Μὴ μὲ ζητῆς ὅπου καὶ σὺ εὐρίσκεσαι καὶ μένεις ἐκεῖ π' ἐγὼ εὐρίσκομαι ἐσὺ δὲν διαμένεις.

Ι Γ. ΚΑΠΕΛΛΑΣ.

ΓΡΙΦΟΣ Ε΄.



Ν. Π. ΚΑΚΟΥΛΙΔΗΣ.